ANIME-ANGELS

Nr. 6

Interviu Nr. 2

Anime girls

Despre josei

Fumiko Enchi

Yuki Kajiura

Paradise kiss

Clamp

Candy Life

Honey and Clover

… şi multe alte surprize

tema acestui numãr: anime girls

cuprins

Cafe - Fire
Small talk
Interviu II

Anime Theme - Air
Anime girls
Despre josei

Modern Japan - Earth
Fumiko Enchi
Yuki Kajiura
White day
Doll's Festival
Echinoxul de primãvarã
Kodomo no Hi

Old Japan – Dark
Drepturile femeilor în Japonia

Anime / Manga – Water
Paradise Kiss
Honey&Clover
Azumanga
Noir
Bokuga ga Ita
Candy Life
Baby Pink Kiss
Clamp

Divertisment – Light
Fan fiction
Dictionar
Fan art

Small talk

BY TZAKEY

Şi uite aşa a venit pe nesimţite şi 2009. Şi tot aşa vine şi primul număr din acest an al revistei Anime Angels. Vă urez tuturor un an (al boului de pământ, apropo) cât se poate de fructuos şi plin de succese. Să auzim cât mai de bine şi în numerele viitoare! Ahhh ... şi să nu uit ... La Mulţi Ani la toate doamnele şi domnişoarele ce se delectează cu aceste pagini. Acest număr vă este dedicat. Îl facem gândindu-ne la Ziua Femeii şi vi-l oferim drept mărţişor.

Deja se simte iz de primăvară în aer, deşi, când scriu aceste rânduri, suntem de abia la începutul lui februarie. Dar vremea vrea să joace şotii, aşa că ne trânteşte câte un 15 grade, ca să avem la ce să ne aşteptăm. De abia aştept sa văd copacii înmuguriţi, florile apărând de te miri unde. După câteva luni de vreme mohorâtă şi frig de-ţi strănută până şi oasele, ce poate fi mai îmbietor decât un soare care străluceşte frumos care, de fapt, e ca un "michiduţă" împeliţat. Te atrage să ieşi afară numai ca să ai pentru ce răci, că deh, zici că e cald, că soarele străluceşte puternic ... şi uiţi că totuşi nu e încă august. Mă rog, asta când nu dă vreo ninsoare din senin. Sărim de la 15 grade la 5, în câteva zile. Şi lumea zice că efectul de seră e o glumă proastă.

Hmmm.. vine şi 14 februarie *rolling eyes*. Parcă văd zeci de discuţii pe la televizoare/ziare/forumuri cum că ar trebui să ne sărbătorim Dragobetele mai intens. O să mai apară câteva cupluri mai cu moţ care o să declare că lor li se pare Valentine's Day mult prea comercial şi că ei sunt cu a noastră sărbătoare. Ei neavând nici cea mai mică idee despre tradiţia noastră şi ce implică. Ai avea de ales între a oferi nişte bomboane de ciocolată şi a te lăsa fugărită de băiatul care „ţi-a căzut cu drag". Nu zic nu, şi eu aş prefera ca folclorul nostru să câştige mai mult teren.

Până una alta „năvalnicul şi neastâmpăratul de Dragobete" pare mai interesant decât blajinul Sf. Valentin. Dar cred că acest citat din Wikipedia este total descriptiv pentru succesul sărbătoarei catolice: „Datorită unui efort de marketing concentrat, Valentine's Day a apărut şi în Japonia şi Coreea ca o zi în care mai mult femeile şi mai puţin bărbaţii dăruiesc bomboane, ciocolată şi flori" (printr-un alt „efort susţinut" a apărut şi Ziua Albă, pe 14 martie, în care băieţii trebuie să ofere şi ei ceva fetelor care le-au oferit cadouri de Ziua Îndrăgostiţilor). „Efort de marketing"…e puţin deplorabil când o sărbătoare este asociată cu acest cuvânt, „efort".

Pe cealaltă parte, cred că poți trece peste incursiunile tradițiilor străine, atâta timp cât ele îți permit să dai şi să primeşti cadouri, dar mai ales, să sărbătoreşti ceva atât de frumos cum este iubirea. Evit totuşi să mă bag în astfel de dezbateri. Câtă vreme vorbim de cadouri ... sunt pentru orice sărbătoare.

Oricum, înainte să apară Valentine's, nici că se mai vorbea de Dragobete. Deci, măcar atât să recunoaştem. Fără această sărbătoare, uitam complet de a noastră!

Şi apoi vine şi Mărțişorul. De data aceasta vorbim de tradiții mioritice. Când eram mică, deveneam absolut invidioasă pe profesoarele mele, în astfel de zi. Când le vedeam cu brațul plin de flori, îmi ziceam că o să devin şi eu profesoară numai de dragul de a primi şi eu. Pe urmă venea şi Ziua Femeii ... şi mă chinuiam să mă caut de bani să-i iau măcar o floare mamei. De obicei, mamei i se făcea milă de mine şi când se apropria ziua fatidică începea să-mi dea mai mulți bani de buzunar. Mai vroia să mai şi mănânc ceva la şcoală! Iar când venea 9 martie (oh ... oh ... Mucenicii ... *începe să saliveze de poftă*), nu mă lăsam până nu devoram vreo 10 castroane de mucenici pe zi. Nici că mai mâncam altceva *laughs*

Ehe ... e interesant cum primăvara vine întotdeauna cu sărbătoarea înainte. Parcă ar vrea să se anunțe cu surle şi trâmbițe. Adevărul este că în orice cultură, primăvara era aşteptată cu sufletul la gură. Reprezenta noul, prospețimea, reînvierea, dezmorțeala. Parcă tot într-o primăvară m-am „angajat" şi eu pe acest forum. Ah, ba nu ... era 16 februarie. Keh .. pe aproape. Cred că am fost singură de Ziua Îndrăgostiților şi simțeam nevoia de puțină companie.

Promit că dau nişte bere ca să sărbătorim împlinirea a 3 ani (pfffiuu ... ce mică sunt) de când vă nenorocesc zilele *se simte total mândră de propriile ei realizări*. Tort nu aveți voie ... că nici eu nu am.

soarbe din cana ei aburindă cu ceai verde şi iasomie Cred că mă chinui de câteva săptămâni să scriu ceva aici. Am avut cea mai cruntă lipsă de inspirație ... o fi vizibil?*mai soarbe puțin* Mai aveam puțin şi îmi trosneam țeasta de monitor, poate-poate mi-o veni vreo sclipire de geniu. Cred că e astenia de primăvară. Dar, acu' pe bune, mintea mea, care de obicei nu vrea de nici o culoare să stea degeaba, de această dată, când am deschis prima oară o pagină de Word, decisă să-mi pun degetele în mişcare, neuronii mei au ieşit lipsă la inventar. *laughs*

Aşa că vă las cu imaginea neuronilor mei rătăciți! Lectură plăcută în continuare şi ... din nou ... ***La Mulți Ani!***

Interviu II

BY TZAKEY

T: Tzakey
D.A.: Deceitful Angel

1. T:*o pândeşte … o vede că se apropie … sare pe ea într-o îmbrățișare de urs* Heeellllloooo! Ce mai faci? Cum e viața? Uite aici un scaun …. Ia stai tu frumos jos, fii fată cuminte şi răspunde la întrebări. Că altfeeelll …

D.A.: *cade pe jos cu tot cu Saky* Hello my dear. Hehehe...eu fac bine, puțin stresată cu şcoala, dar in rest sunt ok. *se aşează ascultătoare pe scaun*

2. T.: Aşa … pentru cei care nu ştiu de talentele noastre …. Domnişoara aici de faţă desenează. Când ţi-ai dat seama de această dispoziţie a ta spre desen?

D.A.: Când aveam 3 ani şi desenam cu pixul pe pereții din sufragerie. Acuma pe bune, nu țin minte exact, dar abia din 2007 am luat desenul în serios.

3. T: Cum e să desenezi? Ai putea descrie sentimentele tale în momentele în care degetele îți dirijează creionul?

D.A.: De obicei nu sunt prea atentă la ce simt, sunt mai mult atentă la ceea ce fac, dar dacă e să mă gândesc, sunt fericită şi calmă, în genul 'n-am nevoie de nimic în momentul acesta'. Iar atunci când şi desenul e reuşit, sunt şi mai fericită şi mulțumită, ştiind că nu muncesc degeaba şi că totuşi iese ceva bun. [nu cred că e nevoie să explic ce simt atunci când nu reuşesc să desenez].

4. T.: Cam de cât antrenament ai avut nevoie? Până să ajungi la un stadiu mulţumitor pentru tine …

D.A.: După cum am spus, abia în 2007 am acordat mai multă seriozitate desenului. Până atunci, erau doar desene la întâmplare, copiate după vreo poză (anime, deoarece pe timpul acela nu ştiam de realism). Şi mai mult decât atât, m-a ajutat şi faptul că am fost admisă la Liceul de Arte Plastice din Timişoara, iar din clasa a 9-a am făcut desen la greu (deci pot să zic că mi-a luat cam 2-3 ani). Încă mai sunt elemente la care trebuie să lucrez şi să le îmbunătățesc, dar în timp se rezolvă totul.

5. T: Te-ai vedea, în viitor, câştigând bani pe seama acestui talent? Sau crezi că ai avea şanse în această lume?

D.A.: De şanse nu ştiu, acolo depinde de public şi mai ales de munca, ambiția şi cunoştințele mele. În plus, nu ştiu din ce alt domeniu aş putea câştiga bani, desenul fiind principala mea ocupație şi pasiune. Cine ştie, poate fac şi o manga şi o public în toată lumea.. *dreamy look*

6. T: Toată lumea se zbate cu inspiraţia. Muza ta cum e? Serioasă sau are obiceiul de a se da dispărută când ți-e mai mare dragul?

D.A.: Serioasă nu cred, pentru că nici eu nu sunt cea mai serioasă persoană din lume. E mai mult ca mine, aşa..... lazy bastard. Dar dacă trebuie neapărat să creez ceva, atunci caut alte mijloace de a 'trezi' muza (nu să o las să se trezească singură), caut poze, articole etc şi până la urmă iese ceva.

7. T: Ar exista ceva ce nu ţi-ar place la desen? Sau … eu ştiu … la atmosfera, mediul în care trăieşti ca o artistă care te afli. Majoritatea persoanelor îşi imaginează artiştii în general (necontând ce creează) ca trăind un stil de viaţă boem, înconjurat de oameni cu minţile cât mai printre nori şi avizi de discuţii din acestea … existenţiale. *laughs*

D.A.: Existențiale …dar de unde… sunt eu artistă, dar sunt şi om. Probabil că în acest moment, lucrul pe care-l displac cel mai mult la viața mea de artistă e o oarecare limitare a libertății şi a creativității. Mă refer la faptul că totuşi trăiesc cu părinții, nu am apartamentul meu şi implicit mama vede tot ceea ce pictez. Legat de şcoală, atmosfera nu-i tocmai cea mai artistică din lume, dar, per ansamblu, e

interesantă (proiecte, concursuri de desen naționale şi internaționale, expoziții etc). Cât despre viață boemă, nu-i chiar aşa cum toată lumea îşi imaginează. Aş putea spune că suntem mai mult psycho artists (cel puțin apropiații mei, că de restul nu ştiu).

8. T: Ai întâlnit probleme până acum, care să aibă ca motiv această pasiune a ta? S-au opus părinții … au râs prietenii de tine … a scuipat bunica de trei ori în sân …?

D.A.: Probleme în afară de „să nu vadă desenul că mă omoară" nu am avut. La început s-au împotrivit părinții şi nu au vrut să mă lase să merg la Liceul de Arte Plastice, dar până la urmă au acceptat. Mama nu e tocmai genul care să ignore un desen mai freaky, horror. Am avut multe discuții interminabile pe această temă şi nu mă deranjează neapărat faptul că le vede, ci mai mult atitudinea ei față de desenele mele. De oprit nu mă voi opri din desenat, dar nici nu trăiesc bine cu sentimentul că „şi acuma dacă vede acest desen mă omoară".

Iar în ceea ce priveşte anturajul, prietenii nu prea au de obiectat. Fiecare are stilul lui şi nu încearcă să-şi impună ideile asupra celuilalt.

9. T: Care este tema predominantă în desenele tale? Ai creat deja vreun erou/eroină dragă inimii tale, un fel de laitmotiv de care "abuzezi" din când în când?

D.A.: THARRRR BE PIRATES!!! ... *cough cough* scuze, m-a luat valul…Am mai multe personaje create, în mai multe story-uri, de la pirați la îngeri căzuți, demoni şi oameni cu puteri supranaturale. Cred că elementele predominante în toate story-urile mele sunt paranormalul, ființele supranaturale şi psihicul uman.

Iar referitor la desen, am multe elemente pe care le folosesc, fiecare având câte o semnificație (personală sau universală).

10. T: Cum e la o şcoală de arte? Ceva diferit, unic? Excentricități sau întâmplări specifice lui? Sau e tot o şcoală enervantă?

D.A.: Eh, cum să fie, bine. Avem şi materii normale (literatură, geografie, istorie etc), dar şi specifice domeniului (istoria artei, anatomie artistică etc). Mă consider oarecum norocoasă că sunt la profilul uman (şi nu cel real), pentru că nu fac matematică şi nici chimie sau biologie (nu mi-au plăcut de când mă ştiu). Dar în schimb, orele de desen sunt „sfinte", cum ai zice.

11. T: Ai vreun tabiet pentru a intra în stadiul creator? Te inspiră ceva anume, sau te "apucă" din senin? Presupun că atunci când ai picturi drept temă la şcoală, inspirația e învinsă de stres. Prin urmare, ce faci pentru a-ți termina treaba?

D.A.: Inspirația poate veni de oriunde şi oricând. Chiar şi atunci când mă trezesc, pot observa ceva în cameră, care să mă ajute la un nou desen, sau să-mi aduc aminte de ceva care să mă inspire. Poți avea zile când ai inspirație din plin, sau zile când îți vine să te urci pe pereți pentru că nu poți crea nimic.

De asemenea, trebuie studiat mult mediul înconjurător, oameni, obiceiuri, obiecte etc, pentru că şi ele pot trezi inspirația şi îmbogățesc „vocabularul” plastic (cu alte cuvinte, ştiind mai multe poți crea lucruri mai interesante şi mai originale).

În cazul lucrărilor pentru şcoală, fiind la secția de design vestimentar, mă inspir foarte mult din modă şi din istoria costumului. Că nu tot timpul reuşesc să desenez ceva ca lumea, e riscul meseriei.

12. T: În afară de mama ta, a mai existat vreo persoană care să-ţi critice stilul aşa de fervent? Înţeleg că este foarte frustrant, dar … ţi s-a întamplat să devii atât de decepţionată încât să te gândeşti să renunți?

D.A.: Am mai avut probleme şi cu profesoara de desen, care nu prea agreează genul manga, şi a trebuit să-mi dezvolt un stil paralel, derivat tot din manga, dar care tinde mai mult spre realism şi schiță de modă. De renunțat mi-a trecut de multe ori prin cap, dar dacă aş renunța la desen e ca şi cum aş renunța la viață.

13. T: Am întrebat-o şi pe Selena în primul interviu, te întreb şi pe tine: Ce sfaturi ai putea să dai celor care, fiind afectați de reacțiile negative ale celor din jur, vor să renunțe la visele lor, la dorințe, la activitatea de „a creea”?

D.A.: Dacă ceea ce faci, faci din plăcere, te reprezintă şi e o parte din tine, atunci în niciun caz nu trebuie renunțat. Reacții negative întâlneşti peste tot, pentru că lumea e rea şi nu toți gândesc la fel, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne abandonăm pe noi înşine şi să „lovim” în noi, în loc să „lovim” în cei care ne fac să suferim. Am văzut mulți artişti care povesteau cât de umiliți au fost şi câte remarci tăioase au „înghițit” de la cei din jur, dar nu s-au dat bătuți, ba chiar s-au ambiționat să demonstreze contrariul, iar acum sunt foarte căutați ca artişti/ illustratori/ graficieni etc, fiind considerați unii dintre cei mai buni din domeniu. Aşa că nu renunțați, mergeți mai departe şi demonstrați-le că puteți, că sunteți buni. Cu alte cuvinte: kick their *****!

14. T: Acum, pentru a intra în sfera „a ceea ce ne leagă” şi mă refer la anime/manga . Când ai descoperit această „lume” a anime-ului?

D.A.: De văzut am văzut anime-uri încă de la o vărstă fragedă (4 sau 5 ani, nu mai țin minte exact), am început şi eu cu Sailor Moon, după care au urmat câteva serii difuzate de RTL2 (nemții aveau anime-uri frumoase), de unde am şi „prins” limba germană, iar abia când am avut internet, am descoperit „oceanul” de anime-uri. Dacă nu mă înşel, cred că Vampire Hunter D: Bloodlust a fost primul anime vizionat pe computer, țin minte cât de impresionată am fost de grafică şi de personaje.

15. T: Te ajută sau te-a ajutat vreodată, faptul că te uiți la anime, sau citeşti o manga? Ți-a iscat vreo sclipire de inspirație, sau e vorba doar de nişte clipe în care te “scufunzi” în alte lumi, te decontectezi de la realitate. Cum ar zice englezii „you’re alone time” ...

D.A.: Aş zice că şi una şi alta. Le urmăresc pentru a vedea exemple de curs al acțiunii, intrigă, dezvoltarea personajelor, iar în cazul manga-urilor, pentru stilul în desen, exemple de paginație etc, dar le urmăresc şi din plăcere, când simt nevoia să mă relaxez.

16. T: Apropo, ai vorbit de dorința de a face un manga. Să înțeleg că este un vis arzător? Cam despre ce ai vrea să fie vorba?

D.A.: Da, chiar mi-ar plăcea să public o manga, că de facut pot face...problema e cu publicatul. Dar până acolo trebuie definitivat textul, personajele, designul etc şi după aceea începe adevărata “distracție”: desenatul, gânditul panel-urilor, ce anume vreau să încapă pe o pagină, ce mesaj, emoție să transmită etc. (nu-i greu, aşa-i?). Eu sper să scot la capăt story-ul meu pe tema *pirate* şi mă străduiesc să o fac cât mai originală şi

interesantă. Şi nu este deloc uşor.

17. T: Dar pe forumul nostru cum ai ajuns? Şi care îţi sunt sentimentele legate de Anime-Angels? Dacă ai vreunul … *laughs*

D.A.: Ohohoooo....nu mai ţin minte exact, dar ştiu că pe atunci mi-am pus internet şi căutam poze anime pe google şi cred că am căutat ceva legat de îngeri. Aşa am găsit forumul. Doamne ce m-am bucurat când l-am văzut şi cât am stat să mă hotărăsc ce *username* vroiam. Dacă stau bine să mă gândesc, cred că Anime-Angels e primul forum pe care mi-am făcut cont. Oricum, în mare am numai amintiri plăcute şi sunt foarte bucuroasă că am găsit acest forum. Majoritatea persoanelor cu care vorbesc pe messenger (exceptând prietenii de la şcoală) le-am cunoscut pe Anime-Angels.

18. T: Este această lume anime/ manga ceva de care te poţi lipsi? Ce îţi place cel mai mult şi mai mult la această comunitate?

D.A.: Probabil numai dacă aş fi forţată, dar din moment ce îmi place, nu voi renunţa la lumea aceasta. Pentru mine personal, e un strop de culoare în viaţă, o altă viziune asupra lumii şi un loc de refugiu.

Cât priveşte comunitatea, e ok, deşi în mod logic nu toate forumurile sunt la fel de primitoare, de prietenoase, sau să-şi inspire acel sentiment de „familie” (aici contribuie şi numărul mare de membrii ai forumului), dar poate cea mai importantă „calitate” e faptul că majoritatea sunt oameni deschişi la minte, capabili să discute cam despre orice.

19. T: Te atrage Japonia? Majoritatea celor care se declară atât de uşor „otaku” au şi dorinţa de a învăţa japoneza şi a vizita “ Ţara Sorelui Răsare”. Tu? Ai vreo înclinaţie spre ei ... ai creat ceva inspirat din cultura lor?

D.A.: Chiar în momentul acesta aş lua avionul să zbor în Japonia! Însă japoneza, nu prea cred că voi avea răbdare să o învăţ.

Cel mai mult mă inspiră legendele lor şi ilustraţiile acelea numite ukiyo-e. Unul dintre personajele la care lucrez în momentul de faţă este inspirat din legendele japoneze, mai precis poveştile de groază (gotta love those). Uh, da....şi în afară de acestea, freakin’ adore the sword fightings! Ca să nu mai spun de costumele lor elaborate, coafurile femeilor etc...*laughs* cam tot ce ţine de Japonia îmi place şi mă inspiră.

20. T: Eh ... şi uite aşa, pe nesimţite, vine şi clipa în care trebuie sa ne zicem „la reveder-ile” de rigoare. *sobbs* Câteva cuvinte la sfârşit de interviu? Eu una, îţi doresc de toate. Cele mai bune din cele mai bune şi ca tot ce vrei să se îndeplinească! Îţi voi urmări cu interes pagina pe *Deviantart*. Sper că ţi-a plăcut această mică interogare ...şi ... şi ... Woaaaa ... nu pleeecccaaaa!!!

D.A.: *cries* aşa repede? Well then şi eu vă doresc toate cele bune, iar pentru micii artişti, mult succes în muncă. Aveţi grijă de voi.....*sobbs*

steals Saky and runs away with her

coughs Vă rog frumos să nu fiţi geloşi pe Deceitful Angel. O să am câteva momente intime cu ea şi după revin. *laughs* Ermmm ... deci, un alt interviu ... sper că v-a plăcut să-l citiţi, ca şi mie ... să-l fac.

Să ne mai citim cu bine!

Anime girls

BY KÎSMET

Mi-ar fi imposibil să redau şi să şi exemplific satisfăcător multitudinea de categorii în care sunt împărţite personajele din anime-uri, fie ele de sex feminin sau masculin. De altfel, dată fiind încercarea multor producători să elimine personajele clişeice [tocmai aceste clişee permit împărţirea lor în categorii], avem de-a face cu hibrizi ce pot fi încadraţi în mai mult de o categorie. În concluzie, să nu vă miraţi când veţi găsi un personaj în această situaţie şi nici dezamăgiţi dacă nu veţi găsi în articolul de faţă o categorie pe care voi o consideraţi des întâlnită în anime-uri.

Unul dintre cele mai întâlnite tipuri de fete din anime-uri, având în vedere lupta pentru egalitate dintre sexe, este categoria fetelor de acţiune/**Action Girls.** Evident că o fată de acţiune nu va aştepta să fie salvată, ci va lua frâiele în mână, făcând cele mai bune planuri, dar şi punându-le în acţiune. Nu îşi va pune în aplicare planul apelând la farmecele intrinseci naturii sale feminine, ci îşi va valorifica la maxim aptitudinile sportive.

Unele personaje feminine sunt mai mult decât simple maşini de luptă. Ele sunt capabile să intuiască personalitatea inamicului, vor vorbi continuu căutând punctele lor slabe. De multe ori, acestea - aşa numitele **Warrior Therapists -** sunt personaje negative, care vor face eroul/eroina să se îndoiască de propriile puteri.

Personajul principal din *Magical Girl Lyrical Nanoha* îşi începe fiecare luptă chestionându-şi adversarul despre motivul care îl face să lupte. Majoritatea adversarilor ei sfârşesc prin a i se alătura până la sfârşitul sezonului.

În această categorie, dar de data aceasta ca personaje negative – cel puţin până la un punct - se încadrează Metalia şi Galaxya din *Sailor Moon*.

Două fete de acţiune formează o **pereche angelică**, mai multe fete formează un **detaşament de amazoane**. Denumirea de "Pereche angelică" / **Lovely Angels** a acestei subcategorii îşi are originea în anime-ul *Dirty Pair* – unul dintre primele anime-uri ce promovează un astfel de cuplu. Anime-ul a apărut in 1985. Acestei serii i-au urmat, cum era firesc, şi altele care au apelat la această formulă. Este vorba de anime-uri precum: ova-urile *Read or Die*, unde personajul principal, Yomiko Readman, va forma un astfel de cuplu cu Miss Deep; *Noir* – Mireille şi Kirika – de la acelaşi studiou care ne-a adus Noir, avem *El Cazador De La Bruja* şi lista poate continua cu: *Hyperdoll, Excel Saga, Sugar Sugar Rune, Najica Blitz Tactics;* Noriko şi Kazumi din *Gunbuster*.

Chiar şi *Slayers* poate fi exemplificat în această categorie dacă ţinem cont că în ova-uri şi filme Lina porneşte într-o serie de aventuri alături de vrăjitoarea Naga.

Simoun (practic nu ar fi vorba de femei, dar cu siguranță la adăpostul denumirii de "maidens" regăsim tot un astfel de grup), în *Claymore* întâlnim grupul Silver Eyed Witches şi lista poate continua cu anime-uri precum: *Project A Ko, Solty Rei, Burst Angel, Macross, Sky Girls.*

Un anime ce poate fi menționat şi la categoria **magical girls** este *Futari Wa Pretty Cure*.

Detaşamentul de amazoane/**Amazon Brigade** este fie o unitate de luptă de elită, fie un grup de luptătoare care, de regulă, sunt cele mai bune sau printre cele mai bune şi sunt şi foarte atrăgătoare. Însă nu trebuiesc subestimate, deoarece ele pot scoate din peisaj pe oricine va face acest lucru . Această categorie de fete este foarte des întâlnită în anime-uri mecha şi sci fi, dar uneori apar şi în anime-uri fantasy – de obicei ca protector al unui personaj bogat sau al unui "conducător".

Aşa numitele **Amazon Brigade** îşi fac apariția şi în seriile **Bishoujo** (termen folosit pentru a descrie un anime cu mult fanservice îndreptat către un public masculin, motiv pentru care personajele vor fi majoritar fete, a căror vârstă nu depăşeşte 25 de ani) unde au, în mod obişnuit, rolul principal.

Detaşamente de amazoane se întâlnesc în anime-uri precum: *6 Angels* - unde avem grupul numit Guard of Rose, *Mobile Suit Victory Gundam* - unde grupul de amazoane se numeşte The Shrike Team, în *Super Robot Taisen: Original Generation* avem o unitate numită The Troye Unit - care este, de asemenea, alcătuită din personaje feminine, în *Bubblegum Crisis* grupul se numeşte The Knight Sabers,

Am vorbit doar despre grupuri, acum să vorbim de tipuri de fete "de acțiune". Aici ar fi mai mult de definit şi exemplificat pentru că avem **Cute Bruisers, Badass Lolitas, Ladies Of War, Hot Chicks With Swords, Girls With Guns', Ninja maid** şi lista poate continua.

O categorie aparte se desprinde ca urmare a vârstei personajului. Dacă acesta are în jur de 20 de ani sau mai mult şi încă participă la lupte, personajul devine fie o mamă mereu gata de acțiune/**Action Mom,** fie mama echipei/**Team mom**, ocupându-se de restul din grup, chiar dacă este sau nu este, cu adevărat, mama lor.

În categoria mamelor care nu se sfiesc să pună şorțul în cui şi să împartă nişte pumni, se numără Sakurako Kagemori, o luptătoare ninja care este însărcinată să o apere pe mama Yunei în anime-ul *Kage Kara Mamoru!*. Tot în această categorie, deşi pumnii îi împarte într-un mediu virtual, este Shuko Suzuhara din *Angelic Layer.*

În cea de-a doua categorie, Team mom, putem aduce ca exemple personaje precum: Yukine din *Clannad* - care are grijă atât de cei din gaşca fratelui său, cât şi de cei din gaşca rivală, Raquel Casull din *Scrapped Princess* - care este cel mai perfect exemplu pentru situaţia "are grijă de restul membrilor ca şi când ar fi mama acestora, deşi nu este", Yuka, verişoara lui Kouta din *Elfen Lied*, Sarah Dupont din *Kaleido Star*, deşi uneori se comportă mai copilăros decât protejaţii ei.

Tot după vârstă se desprind categorii precum **Wise Beyond Their Years, Kid Hero, Lolita, Enfant Terrible**, iar la polul opus avem categoria **Adult Child.**

Menţionam mai sus **Cute Bruisers,** este vorba de fetiţe/fete cu un aspect inocent, dotate cu superputeri, ceea ce le face foarte periculoase. Ele sunt precum pumnul de fier din mănuşa de catifea. Cel mai bun exemplu cred că este Eve din *Black Cat***,** iar lista poate continua cu personaje precum Apricot Sakuraba din *Galaxy Angel,* Nuriko din *Fushigi Yuugi,* Mao din *Full Metal Panic* şi aproape toate personajele feminine din *Gunslinger Girl.*

Lady of War este uşor de recunoscut după aura princiară pe care o emană. Este fie o prinţesă, fie - pur şi simplu - degajă graţie şi este mai rezervată, având o atitudine care te duce cu gândul la nobilime.

Când vine vorba de exemplificare cel mai clasic exemplu este Lady Oscar din *Rose of Versailles,* dar destul de cunoscute sunt şi Utena şi Juri din *Revolutionary Girl Utena,* Umi şi Fuu din *Magic Knight Rayearth*, Lady Eboshi din *Princess Mononoke* şi am să închei cu Sephira din *Black Cat*.

După cum am spus la începutul articolului, o abordare a tuturor subcategoriilor, mi-ar fi imposibilă într-un singur articol. Aşa că, am să mă opresc aici cu detalierea acestei categorii, cu părerea de rău că nu am apucat să vorbesc de personaje precum Major din *Ghost in the Shell*, Konoe din *Hanaukyo Maid Tai,* Haruka şi Michiru din *Sailor Moon* - şi voi trece la o altă categorie foarte populară şi anume **Magic Girls.**

Nu am de gând să intru în detalii legate de evoluţia genului, pentru că **Magic Girls** este mai mult decât o modalitate de a categoriza personajele feminine din anime-uri, este un gen în sine. Poate voi avea ocazia să fac asta într-un număr viitor, acum, însă, voi încerca să fac o prezentare a celor mai cunoscute subcategorii şi sper să nu greşesc alegând doar trei: **The Cute Witch, The Magic Idol** şi **The Magic Warrior.** Dintre acestea trei cea mai largă răspândire o are ultima categorie care, ajunge adesea să fie folosită ca sinonim pentru ideea de **Magical Girl.** Fiecare dintre cele trei categorii se împarte la rândul ei într-o mulţime de alte subcategorii, dar iarăşi spaţiul nu ne permite o descriere mai detaliată.

The Cute Witch, deşi nu este cea mai cunoscută categorie, este cu siguranţă arhetipul pentru Magical Girl. The Cute Witch nu trebuie să lupte neapărat cu monştrii. Ea îşi poate folosi magia ca să supravieţuiască fiecărei zile, pentru lucruri mărunte care fac viaţa mai uşoară – cum este situaţia lui Kiki din producţia *Kiki's delivery service.*

Un alt personaj din această categorie, destul de îndrăgit, mai ales că anime-ul a fost difuzat şi pe unul din canalele româneşti de televiziune, este Sakura din *Card Captor Sakura.* Aceleaşi trăsături definitorii le are şi Yukari din *Rosario To Vampire.*

The Magic Idol nu este, aşa cum unii probabil au crezut, un idol care foloseşte magia, ci un personaj care - datorită magiei - îşi schimbă înfăţişarea, de regulă într-o variantă a sa mai matură şi – sub această înfăţişare – reuşeşte să se lanseze şi să cunoască succesul.

Prototipul acestei categorii cred că a fost Yu din *Magical Angel Creamy Mami,*

dar cea mai cunoscută cred că este Mitsuki din *Full Moon wo Sagashite.*

Într-o subcategorie ar intra acele personaje care nu îşi schimbă înfăţişarea în mod constant, ci – ca în cazul lui Kaolla din *Love Hina* – doar într-o anumită perioadă şi cu un scop precis.

Tot într-o subcategorie intră personaje precum Chidori din *Ayashi no Ceres*, care de obicei arată sub vârsta ei reală, dar transformată ajunge să aibă o înfăţişare care reflectă această vârstă.

The Magic Warrior este o categorie care se intersectează foarte mult cu Amazon Brigade, despre care am vorbit deja – cu precădere când am vorbit despre seriile Bishoujo. Este firesc acest lucru, deoarece, oricât de puternice ar fi personajele respective, nu poţi să salvezi lumea de unul singur, nu? Cele mai cunoscute anime-uri din aceasta categorie sunt: *Sailor Moon, Tokyo Mew Mew, Wedding Peach*. Nu pot să închei fără a menţiona cel mai recent show de acest gen şi anume *Futari Wa Pretty Cure.*

Acum ar fi fost momentul cel mai potrivit să vorbim despre **Dark Magical Girl, Magical Girlfriend, Evil Sorcerer** sau despre puterile ori magiile folosite de personajele menţionate până acum, dar poate într-un număr viitor.

Din păcate articolul trebuie sa aibă un sfârşit, dar sunt o multitudine de tipuri de fete despre care nu am vorbit şi care ne încântă în anime-uri, cum ar fi : **tomboy, lolita, văduva, menajerele, vampa, indecisa, Distressed Damsels,** aşa numitele **Sweater Girls, The Ingenue, schoolgirls rival, schoolgirl lesbians, the Rich Bitch.** Aici ne putem delecta cu cele rele până în măduva oaselor, care vor scrâşni marşul nupţial al personajelor principale sau cu cele care se lasă pătrunse de bunătatea celor din jur şi vor să îndrepte răul făcut. Mi-ar fi plăcut să vă fac cunoştinţă cu câteva personaje din categoria "**My Biological Clock Is Ticking**" [pentru referinţă vă dau două titluri de anime: Azumanga Daioh şi DearS] sau "**Even The Girls Want Her" ,** dar după cum am spus - în nenumărate rânduri deja – poate într-un alt număr.

Despre josei

BY TZAKEY

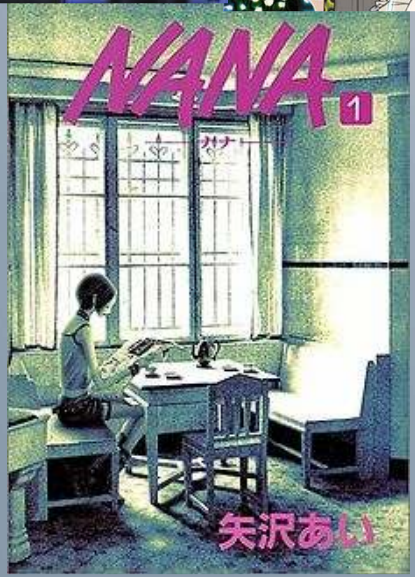

Literalmente “femeie”, denumirea *josei* este un indicator demografic pentru manga-urile destinate femeilor şi fetelor mai “mature în gândire”, în mare parte create tot de femei. Acest soi de poveşti mai sunt grupate sub denumiri gen *ladies* (“doamne”) sau *ladies comics* (“manga pentru doamne”).

Vorbim aici de manga care descriu viaţa de zi cu zi a femeilor adulte. Uneori mai apar şi poveşti legate de viaţa de elev sau student la colegiu, însă atmosfera se va menţine cu mult mai puţin idealizată, faţă de *shoujo*. De fapt aici ar fi şi diferenţa între cele două genuri. *Josei* încearcă să prezinte realismul cotidianului (cu tot cu dureri şi suferinţe), pe când *shoujo*, deşi destinat tot unui public de sex feminin, tinde să fie mai naiv, mai “roz-bombon”. Până şi stilul suferă unele modificări, depinzând şi de “pana” artistului. De exemplu, se încearcă să se renunţe la ochii mari şi sclipitori, sau la liniile simple, “tremurătoare”. În altă ordine de idei, într-un mod destul de straniu, până şi categoria *yaoi* se consideră a intra, uneori, sub incidenţa *josei.* Explicabil pe de o parte, tocmai datorită faptului că cel mai mare consumator de manga şi anime yaoi este femeia. Şi nu una oarecare, ci una care are o anumită deschidere şi toleranţă … şi un grad de perversiune chiar. Zic “cel mai mare consumator” gândindu-mă că numărul homosexualilor nu cred că l-a depăşit pe cel al femeilor … cred …?!

Din păcate însă, deşi în Japonia există un număr bunicel de poveşti legate de mame singure sau casnice, sau în general despre viaţa unei femei într-o familie, acest tip de manga este prea puţin publicat în Occident. La noi în general ajung anime şi manga care se subscriu şi la *slice of life* (o altă descriere generală pentru poveştile mai realiste, legate de viaţa de zi cu zi). Un alt detaliu de ştiut, ar fi acela că manga-urile *smut* vor fi şi *josei.* Pe scurt, unde veţi avea de-a face cu poveşti cu cât mai mult sex “pe faţă”, puteţi fi siguri că acea intrigă este destinată majorelor şi numai lor (deşi aceasta nu le împiedică şi pe minore).

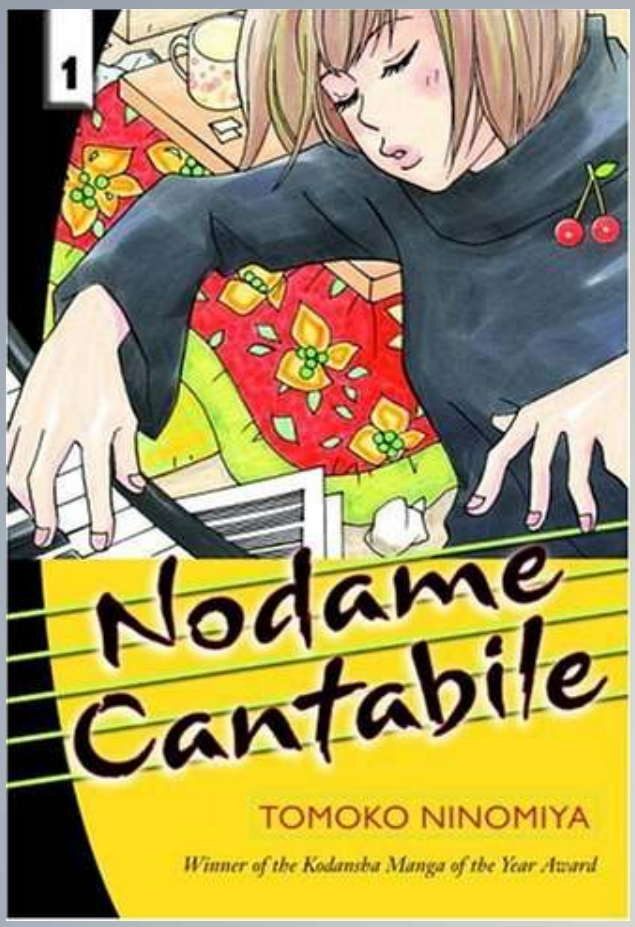

Intrigile *josei* vor fi serioase, uneori aducând în discuție probleme de genul violuri, bătăi, frustrări, vor vorbi despre femei singure, despre iubiri neîmpărtășite, despre drame de tot felul, incluzând chiar și problema hermafroditilor (vorbesc aici despre manga I.S.)

În concluzie avem cam tot *yaoi*-ul, cam tot ce înseamnă *smut* și cam tot ce are ca și caracteristici drama și romanticul, împreună … sau cele care au trecut la "genuri" cuvântul *mature* ("matur") și … mă rog, lista poate continua. Ca să dau câteva exemple dispersate (unele pe lângă faptul că au fost/sunt manga de succes, au fost adaptate și în anime-uri, de altfel, cu un succes la fel de mare): *Nana*, *Kare First Love*, *Nodame Cantabile*, *Paradise Kiss*, *Vampire Girl*, *Baby Pop*, *Honey and Clover*, *Love Scar*, *I.S. (Inter Sexuality)*, *Not All Chicks Are Retards*, *Hataraki Man*, *Private Prince*, *Clover*, *Crazy Love Story*, *Itadakimasu*, *Aisuru Hito*, *Haa Haa* etc. (ultimele 3 create de către Yoshihara Yuki), *Midnight Secretary*, *Kindan no Koi wo Shiyou*, *Barairo My Honey* etc. (create de către OHMI Tomu) șamd. De ce destinate numai femeilor? Poate pentru că ritmul poveștii este încet. Se pune mult accent pe caracterele personajelor, pe evoluția lor, pe poveștile fiecăruia în parte. Avem de-a face cu mai multă psihologie decât acțiune. Se vorbește despre chestii "mărunte", de zi cu zi. Avem personaje cu tot felul de sentimente contradictorii, multe dintre ele nu știu ce se întâmplă în viața lor, iar în aceeași măsură … multe dintre ele sunt femei (poate tocmai pentru că numai femeia este în stare să se complice atât *laughs*). Însă, în aceeași măsură, sunt acel gen de intrigi care te prind, te captivează. Vrei să afli mai multe, vrei să vezi cum se termină, dacă totul va fi bine. Și este destinată femeilor adulte, pentru că lor le este mai ușor să se pună în pozițiile personajelor, să le înțeleagă, pentru că se presupune că s-a adunat ceva experiență la "bord", și unele situații nu ar fi străine cititoarei.

Eu una vă invit să vă apucați de lecturat! Multe manga *josei* nu sunt mari. Și sunt ușor de răsfoit. Merită, mai ales când ai dispoziția necesară. Vedeți totuși, dacă sunteți un pic mai pudice, să căutați cu atenție. Vă spun din proprie experiență că am devenit "dependentă" de *smut,* căutând *josei*.

Lectură plăcută!

Fumiko Enchi

BY TZAKEY

Fumiko Enchi este o figură feminină proeminentă în literatura niponă, însă o scriitoare puțin cunoscută în occident.

Pe numele ei de fată, Fumi Ueda, viitoarea scriitoare s-a născut pe data de 2 octombrie 1905. Tatăl ei, Kazutoshi Ueda (1967 – 1937), a fost un important lingvist şi filolog, iar bunica ei paternă a fost o foarte bună povestitoare şi o „fană" a teatrelor Kabuki şi Bunraku şi a faimoasei „Povestea lui Genji" (*The Tale of Genji*). Având o sănătate destul de precară, tânăra fată a trebuit să învețe acasă, având tutori privați care au inițiat-o în limba engleză, franceză şi kambun (literatura chineză). La vârsta de 13 ani, fiind o copilă precoce, „se delecta" cu nuvelele din revistele pentru adulți. Lista ei de cărți citite includeau autori precum: Oscar Wilde, Edgar Allan Poe, Izumi Kyoka, Nagai Kafu, Ryūnosuke Akutagawa şi mai ales Jun'ichirō Tanizaki (un scriitor major al literaturii japoneze - romanele sale includ teme de genul obsesiei erotice sau dinamica familiei în contextul schimbărilor bruşte ale secolului XX; este poate cel mai popular scriitor după Natsume Sōseki). În acest timp, a urmat şi cursurile lui Osanai Kaoru, fondatorul literaturii dramatice japoneze.

Astfel, influențată de bunica ei şi încurajată şi de tată, a început să-şi creeze primele opere. Printre ele s-au aflat: *Furusato* („Un loc de naştere" - 1926), o piesă într-un act care a fost introdusă în jurnalul Kabuki, primind recenzii pozitive; *Banshu Soya* („O noapte zgomotoasă la sfârşit de primăvară" - 1928), o altă piesă într-un act care a fost puternic aclamată când a fost pusă pe scena Teatrului Mic Tsukiji. În 1930, Fumi Ueda s-a căsătorit cu Yoshimatsu Enchi şi va avea o fată. După ce s-a măritat, Fumiko Enchi a început să scrie romane.

Din păcate, primele lucrări: *Kaze no gotoki kotoba* („Cuvinte ca şi vântul" – 1939), *Ten no sachi, umi no sachi* („Comorile cerului şi mării" - 1940) şi *Shunju* („Primăvară şi Toamnă" - 1943) nu s-au vândut bine.

În timpul războiului, familia Enchi a pierdut proprietăți în urma bombardamentelor. Pe lângă această problemă, scriitoarea va avea parte de o altă dramă, ea îmbolnăvindu-se de cancer. Se vindecă greu, mai ales pentru că în 1938 este nevoită să facă o masectomie, iar în 1946 o histerectomie. Scrie foarte puțin în această perioadă. În jurul anului 1951, ea revine în forță ca un autor ce descrie într-un mod realist, suferințele femeii. *Himojii Tsukihi* („Zilele înfometării" – 1953), o poveste violentă despre suferințele şi deprivările, atât fizice cât şi pshihice, ale unei familii, i-a adus prima distincție din partea Societății Scriitoarelor. Între 1949 – 1957 va scrie *Onna Zaka* („Ani de Aşteptare"), primind prestigiosul premiu Noma.

De aici încolo, drumul spre faimă al lui Fumiko Enchi este în plină ascensiune. Va scrie: *Onna Men* („Măştile" – 1958), *Nama Miko Monogatari* („Povestea vrăjitoarei" – 1965), o relatare tragică a vieții soției împăratului Ichijo (987 – 1011), Teishi, descrisă ca o femeie puternică care a îndrăznit să înfrunte forța politică. Datorită acestui roman, va câştiga din nou premiul Societății Scriitoarelor în 1966. Prin *Saimu* („Ceață copleşitoare" – 1976) va descrie experiențele unei scriitoare de 69 de ani, pe numele ei Sano, care primeşte un pergament cu descrierea relațiilor intime dintre o „miko" (fecioară sfântă sau şaman(ă) virgină) şi un om de rând. Sano devine obsedată de povestea din pergament, dar şi de misterul celor care îl moşteneau, fiind readusă la realitate doar de nepotul ei.

Enchi mai este şi cunoscută pentru munca depusă în a traduce „Povestea lui Genji” în limba japoneză modernă. Pe durata a 6 ani, ea va reuşi să cuprindă legenda în 10 volume.

O calitate specială a stilului lui Fumiko Enchi este utilizarea „poveştii în poveste”, o juxtapunere a realității cu bizarul. Majoritatea intrigilor sale se vor „plimba” dintr-un tărâm în altul, folosind ca pârghie multele elemente de mit (de care scriitoarea va abuza în scrierile sale) şi puternica lume interioară a femeii. Repet însă, din câte se poate observa, un laitmotiv al romanelor sale, va fi mitul (folclorul, dacă vreți), intersectând poveştile cotidiene ale femeilor din romanele sale cu legendele nipone.

La noi, numai două romane au ajuns să fie traduse: *Ani de Aşteptare* şi *Măştile*.

Ani de Aşteptare (poza nr.1) ne introduce în lumea, aparent simplă, a unei femei. Tomo Shirakawa, s-a măritat la 15 ani cu un bărbat care va deveni un foarte important funcționar al guvernului. Îl iubeşte şi poate face orice pentru el, însă este şocată când acesta îi cere să-i aducă o concubină în casă. În acele vremuri, era considerată o onoare ca soția să fie rugată să-i găsească o metresă soțului. Tomo se va conforma şi îi va găsi o tânără fată de 15 ani, Suga, pe care familia o „predă” în ideea că va avea o viață mai bună. Însă Yukitomo (soțul) începe să aibă o viață din ce în ce mai plină de excese. Tomo va fi nevoită să-i mai aducă o concubină, pe Yumi, dar cu cele două metrese şi multe geishe, Yukitomo tot nu va fi satisfăcut. Când apare şi Miya, cumnata ei, în viața soțului său, Tomo ajunge la epogeul umilinței. Rănită, furioasă, chinuită de revoltă şi dorință neîmpărtăşită, Tomo va reuşi totuşi să rămână puternică şi nobilă. Ba mai mult, ajunge să-i fie milă de cele două fete, pe care involuntar le-a condamnat la o viață constrânsă între pereții casei. Tomo nu va călca acel cod de comportament, impus de societatea niponă de atunci, însă, pe patul de moarte, îşi va permite un singur moment de răzbunare.

{ - "Un roman superb scris, care pune o mulțime de probleme de ordin psihologic şi moral, prin prisma unei experiențe feminine." (*500 Great Books by Women*)

- "Romanul *Ani de aşteptare* este o operă majoră a literaturii japoneze postbelice, profundă şi emoționantă. Personajele sunt palpabile, iar stilul lui Fumiko Enchi abundă în imagini picturale, fără nici o notă de artificialitate. Un roman care face parte din canon." (*World Literature Today*)

- "Fumiko Enchi este o scriitoare extrem de inteligentă, de subtilă psihologic şi de rafinată emoțional." (*Monumenta Nipponica*) }

Măştile (poza nr. 2) o aduce în prim plan pe Mieko (personaj modelat după Doamna Rokujo din „Povestea lui Genji”), o femeie foarte inteligentă şi plină de farmec, al cărei fiu a murit într-o avalanşă pe munte. Pe fundalul unei afinități spre poveştile cu fantome şi spiritualitate în general, Mieko încearcă să-şi controleze nora, pe numele ei Yasuko şi, odată cu ea, firul genetic al

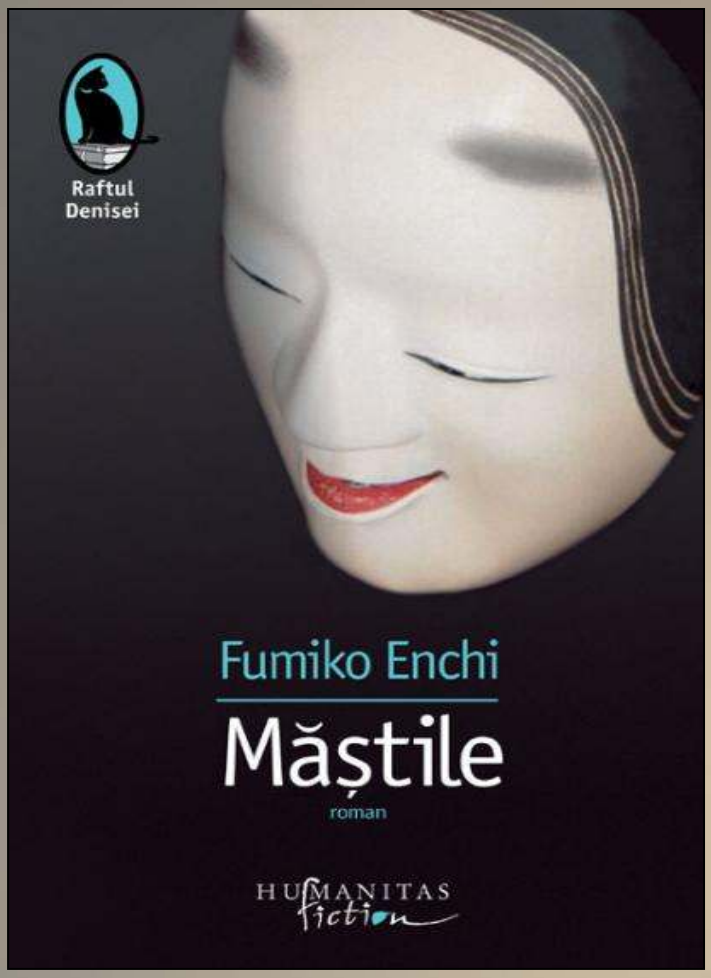

familiei. Deşi vor fi multe puncte de interes ale intrigii, incluzând şi un triunghi amoros şi un secret bine păstrat al familiei Togano, sfârşitul îi va aparține numai lui Mieko. Doar ea este cea care trage sforile „micuțului teatru" care reprezintă viața ei .

{ - "O capodoperă esoterică." (Yukio Mishima)

- "Talentul cu care Fumiko Enchi întrețese trecutul mitic, trecutul recent şi prezentul este uluitor. Un roman fabulos!" (*Publishers Weekly*)

- "Limpede şi puternic, o revizitare inspirată a vechilor legende japoneze." (*Kirkus Reviews*) }

Ambele romane prezintă nişte femei care, deşi teoretic s-ar supune normelor patriarhale ale unei familii, practic reuşesc să treacă peste, să evolueze cumva din punctul unei femei supuse. Tomo Shirakawa este o femeie rezistentă care devine indispensabilă familiei şi chiar soțului (chiar dacă este înconjurat de multe alte femei).

Mieko Togano pozează drept o femeie foarte inteligentă şi bună, însă măştile pe care şi le asumă se succed una după alta. Rămâne un mister, lăsând multe posibilități de a-i interpreta dorințele. Dacă „Ani de Aşteptare" este simplu şi la obiect, „Măştile" este metaforic, mai greu de înțeles. Însă ambele romane se învârt în jurul pshihicului feminin, a tăriei de caracter şi a hotărârii depline. Despre pshihologia unei femei care, deşi frântă, va rămâne puternică şi o figură centrală în jurul careia ceilalți vor gravita inconştient.

Fumiko Enchi, a primit toate premiile pe care un scriitor nipon le poate primi în Japonia.

În 1985 va fi primi cea mai importantă distincție, aceea a „Ordinului Cultural" oferită chiar de Împăratul Hirohito. Moare la data de 14 noiembrie 1986, din cauza unui infarct.

Yuki Kajiura

BY NEPHTHYS

Yuki Kajiura, producãtoare de muzicã, s-a nãscut în Tokyo - Japonia, la 6 August 1965. A produs coloana sonorã a seriilor: ***Madlax, Noir, .hack//SIGN, Aquarian Age, My-Hime, My-Otome, Tsubasa Chronicle*** şi, de asemenea, pentru unul dintre filmele seriei ***Kimagure Orange Road***. L-a ajutat pe Toshihiko Sahashi la crearea coloanei sonore pentru ***Mobile Suit Gundam SEED*** şi ***Mobile Suit Gundam SEED Destiny***.

Artista a creat şi melodii pentru jocurile video Xenosaga II şi III, compunând chiar în totalitate coloana sonora a celei de-a treia serii. La ora actualã locuieşte în Tokyo.

BIOGRAFIE

Kajiura a locuit în Germania încã din 1972, datoritã tatãlui ei şi a domeniului în care lucra acesta. Prima melodie compusã a fost la vârsta de 7 ani, un cântec de adio pentru bunica sa. Dupã ce a terminat liceul din Tokyo, a început sã lucreze ca programator, dar în 1992, s-a decis sã acorde mai multã atenție muzici. A recunoscut de asemenea cã aceastã schimbare a survenit grație tatãlui ei, care era un iubitor de operă şi muzicã clasicã în general.

În iulie 1992, a debutat într-o formație numitã See-Saw şi alcătuită din 3 femei: Chiaki Ishikawa - vocalista principalã, Kajiura - cânta la clape, dar era şi solistã şi cea de-a treia persoana era Yukiko Nishioka.

Timp de 2 ani, au scos 6 single-uri şi 2 albume, dar în 1995 s-au decis sã se despartã temporar. Nishioka a vrut sã devinã scriitoare, în timp ce Kajiura şi-a continuat cariera solo, compunând de

asemenea melodii pentru alți artişti, pentru programe tv, reclame, filme, animație şi jocuri.

În 2001 ea şi Chiaki Ishikawa au refãcut formația See-Saw. În acea perioadã, s-a implicat în animație cu ajutorul lui Koichi Mashimo, iar primul ei proiect care s-a bucurat de suficientã popularitate a fost ***Noir.*** În ciuda criticii primite, anime-ul a obținut laude în privința coloanei sonore, constituind o realizare incredibilã pentru o alegere riscantã, dar plinã de succes din partea lui Kajiura.

Koichi Mashimo, directorul cu care a colaborat Kajiura, i-a oferit acesteia libertate artisticã şi, datorită acestui fapt, Noir nu a fost singurul proiect la care au colaborat. De exemplu, Mashimo nu îi impunea anumite limite pe care ar fi trebuit sã le atingã artista, i se permitea sã compunã exact ce dorea şi simțea, iar directorul ar fi luat creațiile, le-ar fi ascultat şi ar fi ales ce considera el cã se potriveşte cu seria, ar fi inserat melodiile exact unde credea el de cuviință.

În 2002, See-Saw a participat la un alt proiect de-al directorului Mashimo, *.hack//SIGN,* care s-a bucurat de un succes imens. Coloana sonoră a avut vânzări de peste 300.000 de copii. În timpul producerii seriei, Kajiura o întâlneşte pe Emily Bindiger şi, fiind impresionatã de vocea ei, îi oferă posibilitatea de a cânta în 10 melodii care, ulterior, au fost folosite în anime.

Un single de mare succes al grupului See-Saw a fost *"Anna ni Issho Datta no ni",* utilizat în ***Mobile Suit Gundam SEED,*** din care s-au vândut în jur de 200.000 de copii, făcând senzație în lumea anime-urilor.

În 2003 See-Saw a lansat primul album, ***Dream Field***, care a devenit hit imediat şi s-a vândut în peste 100.000 de copii. În acelaşi an, Kajiura şi-a lansat albumul solo, *Fiction,* care a fost promovat la *Anime Expo 2003* din *Anaheim - California*.

Unul dintre proiectele solo ale artistei include FictionJunction, proiect la care au participat artişti ca: Yuuka Nanri, Asuka Kato şi Kaori Oda. FictionJunction YUUKA, la care a participat Nanri ca vocalistă, a fost cea mai de succes colaborare. În 2004 cele două au lucrat împreună la crearea melodiilor de început şi sfârşit pentru anime-ul ***Madlax.*** Anul următor, Kajiura şi Nairi au lansat primul album creat prin colaborare, intitulat ***Destination***.

În 2007 a fost anunțat faptul că, Yuki Kajiura va participa la "A Night In Fantasia 2007 Symphonic Anime Edition" ca invitată de onoare.

DISCOGRAFIE

Artista a lucrat la următoarele serii: Kimagure Orange Roade (1996), Eat-Man (1997), Noir (2001), Aquarian Age (2002), .hack//SIGN (2002), .hack//Liminality (2002), Le Portrait de Petit Cossette (2004), Madlax (2004), My-HiME (2004), My-Otome (2005), Tsubasa Chronicle (2005), Elemental Gelade (2005), My-Otome Zwei (2006), Fist of the North Star True Saviour Legend (2007), El Cazador de la Bruja (2007), Tsubasa Tokyo Revelations (2007-2008).

Cunoaştem de asemenea faptul că în 2009 ea va lucra la coloana sonoră pentru ***Tsubasa Shunraiki*** şi ***Pandora Hearts***.

Mai menționăm că se remarcă şi în domeniul jocurilor. A creat melodii pentru: Double Cast (1998), Meguri-aishite (1999), Blood: The Last Vampire (2000), Xenosaga II (2004), Xenosaga III (2006).

Au existat şi anumite filme la care a lucrat: Tokyo-Kyodai (1995), Ruby Fruit (1995), Rainbow (1999), Boogiepop + others (2000), Moon (2000), Kara no Kyoukai (2007-2009 – seria respetivă continuă 7 filme şi lucrează în prezent la ea), Tsubasa: Tokyo Revelations (2008), Achilles and the Tortoise (2008).

A avut un singur album solo: Fiction (2003).

Au existat două albume a căror solistă a fost Saeko Chiba: melody (2003) şi everywhere (2004).

Albumele formației See-Saw, a cărei vocalistă a fost Chiaki Ishikawa, au fost 4 la număr: I have a dream (1993), See-Saw (1994), Dream Field (2003), Early Best (2003).

White Day

BY KÎSMET

Pe data de 14 martie, la o lună de la Sfântul Valentin, Japonia, Coreea de Sud şi Taiwan sărbătoresc White Day/Ziua Albă.

Nu se ştie cu siguranţă când a fost sărbătorită pentru prima data Ziua Albă, dar un lucru este sigur – Japonia este prima ţară care a sărbătorit-o. Unele surse de informare susţin că White Day a fost celebrată pentru prima dată în anul 1978, iniţiatorul acestei zile de sărbătoare fiind National Confectionery Industry Association, care a creat această zi ca "răspuns" la ziua de Sfântul Valentin, justificându-şi iniţiativa prin faptul că bărbaţii ar trebui să răsplătească femeile pentru ciocolata/cadourile primite de la acestea de Sf. Valentin.

Alte surse afirmă că White Day a fost introdus de o cofetărie producătoare de marshmallow [dulciuri care original erau fabricate din Marsh mallow/nalbă mai pe româneşte] în anul 1960 şi că denumirea sărbătorii ar veni tocmai de la nalba care stătea la originea dulciurilor – nalbă albă, dar trecerea anilor au făcut ca alte cadouri – cum ar fi ciocolata, florile, bijuteriile, să devină mai populare.

Cum Sfântul Valentin şi White Day sunt sărbători pereche, nu pot să vorbesc de una fără să o menţionez pe cealaltă.

Spre deosebire de România, unde de Sfântul Valentin îndrăgostiţii schimbă cadouri între ei, în timp ce părinţii clatină din cap – şi pe bună dreptate – neînţelegând de ce Dragobetele este dat uitării în

favoarea unei sărbători de împrumut, în Japonia fetele sunt cele care fac cadouri. Diferenţa dintre modul nostru de a sărbători şi cel al japonezilor nu se rezumă doar la "reciprocitate", ci şi la faptul că la japonezi, pe lângă ciocolată/cadoul pentru iubit, sunt împărţite şi dulciuri din obligaţie.

Există două tipuri de ciocolată oferită în ziua de Sfântul Valentin: **honmei-choco** şi **giri-choco.**

Honmei-choco este ciocolata oferită din dragoste. Pe lângă cutiile de ciocolată de câteva sute de yeni pe care le cumpără din obligaţie, fiecare femeie va cumpăra o cutie mai scumpă şi, uneori, şi un alt cadou, cum ar fi o cravată, pentru acel cineva special. Pentru că honmei-choco se presupune că exprimă dragostea pentru persoana căreia îi este dăruită, de regulă este vorba de ceva făcut de persoana care îl oferă. Uneori este o ciocolată făcută în casă, alteori este un fular tricotat, pot fi şi amândouă. Un alt element important îl constitue ambalajul. În această privinţă oferta este mai mult decât generoasă, indiferent dacă vorbim de ambalaje, de componentele necesare preparării de dulciuri sau de produsele finite pentru cele care nu au veleităţi de gospodine.

Giri-choco este ciocolata oferită din obligaţie şi de obicei se cumpără. Foarte rar este preparată de persoana care o oferă. Acest tip de dulciuri este oferit de către femei superiorilor ierarhici, colegilor de birou sau de clasă.

Nu este nimic neobişnuit ca o femeie/fată să cumpere 20-30 de astfel de cutii de ciocolată pentru a le împărți la locul de muncă/studiu precum şi cunoştinţelor de gen masculin mai apropiate – vecini, colaboratori.

Ca urmare a acestei agitații susținută – din plin – şi de mass-media, un băiat/bărbat care nu primeşte niciun fel de ciocolată de Sf. Valentin poate să spună, şi pe drept motiv, că ceva nu este în regulă, nu doar cu viața lui socială în general, ci şi la locul de muncă.

Nu cred că mai este necesar să precizez că apropierea Sărbătorii de Sf. Valentin îi umple de entuziasm pe comercianți, care încep să îşi decoreze vitrinele pentru a atrage clienți încă de la jumătatea lunii ianuarie.

După cum menționam mai sus, cofetarii din Japonia au decis să profite de mentalitatea japoneză, care îi face pe aceştia să se simtă datori să răspundă unui gest frumos/politicos şi au creat White Day.

Astfel că, pe 14 martie, bărbații/băieții care au primit cadouri de Sf. Valentin, au "ocazia" să răspundă cum se cuvine şi să-şi arate recunoştința față de femeile/fetele care le-au făcut cadouri cu o lună în urmă. Dintr-un motiv sau altul aceste cadouri pe care bărbații le oferă femeilor sunt mai scumpe decât cele oferite de ele în ziua de Sf. Valentin.

Iarăşi, magazinele sunt foarte pregătite să facă față unui asalt de cumpărători, ba mai mult chiar, se asigură – prin reclame foarte vizibile – şi aranjarea vitrinelor, ca niciun bărbat să nu poată să spună că a uitat de această zi. Dulciurile oferite de bărbați sunt ambalate în cutii albe [nu degeaba sărbătoarea se numeşte Ziua Albă].

Cadourile oferite de bărbați de White Day sunt atât dulciuri – diverse prăjituri sau sortimente de ciocolată, cât şi bijuterii, lenjerie intimă, flori sau alte obiecte ce au valoare sentimentală; cadoul ales reflectând şi natura relației dintre cei doi.

Însă – chiar dacă este din obligație sau din dragoste, cadoul oferit poate fi descris folosindu-se termenul **sanbai gaeshi** (termen care , tradus ad-literam ar însemna “ returnat de trei ori ”) – folosit pentru a descrie regula generală de a oferi în schimb un cadou de 2-3 ori mai scump decât cel primit.

Popularitatea sărbătorilor depinde de vârsta celor intervievați, astfel încât, urmare a diferitelor sondaje, putem spune că printre tineri este mai populară sărbătoarea de Sfântul Valentin, iar printre cei mai în vârstă, White Day are o cotă de popularitate mai mare. Deci bărbații devin mai darnici, pe măsură ce înaintează în vârstă - nici nu e de mirare atunci creşterea numărului de cupluri în care bărbatul are o vârstă semnificativ mai mare decât partenera sa! Glumesc, evident – pentru că White Day este mai popular pentru cuplurile deja căsătorite, nu pentru cei neapărat mai în vârstă. Lucru de înțeles, de altfel. Ce bărbat ar avea curaj să vină cu mâna goală acasă?

Tot statisticile scot la iveală că, în timp ce de Valentine’s Day, cadoul cel mai des oferit este ciocolata, de White Day diferitele sortimente de fursecuri şi biscuiți sunt la mare căutare. Ca varietate de cadouri oferite, pe primul loc se află tot Ziua Albă, poate pentru că sumele alocate sunt din start mai mari.

Ca o concluzie a întregului articol aş spune că White Day este mai mult un instrument comercial, decât o sărbătoare tradițională, dar poate că peste ani, va ajunge să rivalizeze cu sărbătorile tradiționale din Japonia.

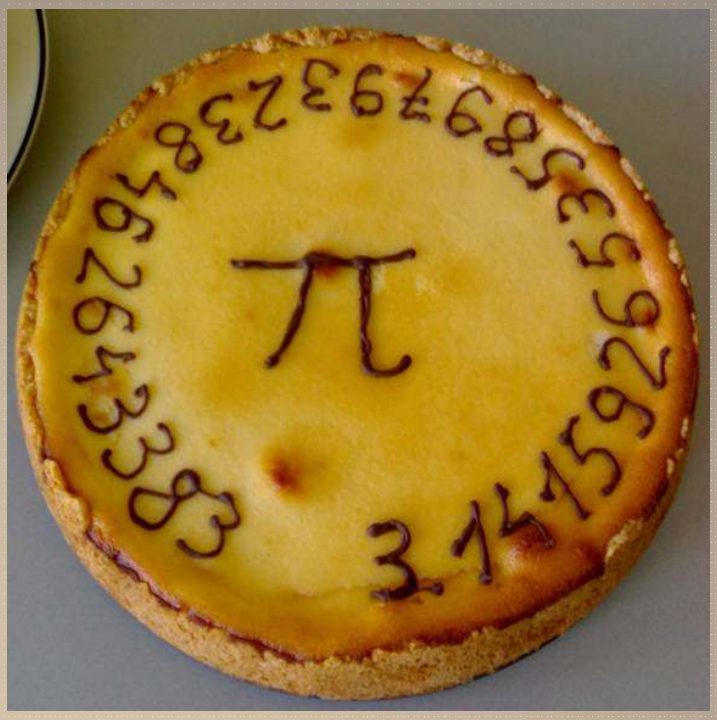

Ca fapt divers, pe 14 martie se mai sărbătoreşte şi Pi DAY. Această sărbătoare a apărut ca urmare a stilului american de scriere a datei.

Americanii pun mai întâi luna şi apoi ziua, ceea ce face ca 14 martie să fie scris ca 3.14 exact aproximarea pi redusă la primele două zecimale de după virgulă.

Ziua lui Pi a fost sărbătorită pentru prima dată în anul 1988 în San Francisco, iar inițiativa i-a aparținut lui Larry Shaw.

Echinoxul de primãvarã BY NEPHTHYS

Pentru început vom defini acest fenomen. Echinoxul este momentul în care ziua şi noaptea sunt egale în orice punct pe Pământ datoritã faptului cã Soarele se aflã exact pe ecuatorul ceresc.

Echinoxul de primãvarã (sau vernal) se referã la faptul cã soarele traverseazã ecuatorul ceresc, trecând din emisfera sudicã spre cea nordicã, iar acest lucru se întamplã în jurul lunii martie, pe data de 21.

ASPECTE CULTURALE ALE ECHINOXULUI

Noul an persan, Nowruz, se ține de echinoxul vernal, simbolizând începutul primãverii.

Sham El Nessim este o sarbãtoare egipteanã anticã, care a apãrut în anul 2700 î.Hr. şi coincide cu ziua echinoxului de primãvarã.

Pesach sau Pesah, este un festival evreiesc care sărbătoreşte fuga evreilor din Egipt, zi calculatã în funcție de echinoxul de primãvarã; prima zi cu lunã plinã de dupã ziua cu lunã nouã este consideratã a fi ziua de sãrbãtoare a acestui festival.

Bisericile Creştine calculeazã Paştele ca fiind prima duminicã dupã ziua cu lunã plinã sau dupã echinoxul din luna martie.

Echinoxul din luna martie marcheazã prima zi în multe calendare: Iranian, Bahá'í etc. Conform mitologiei persane Jamshid, regele persan, s-a urcat pe tron în aceastã zi. Astfel, în fiecare an, timp de douã sãptãmâni, acest lucru este reamintit prin diverse festivități care ne prezintă povestea

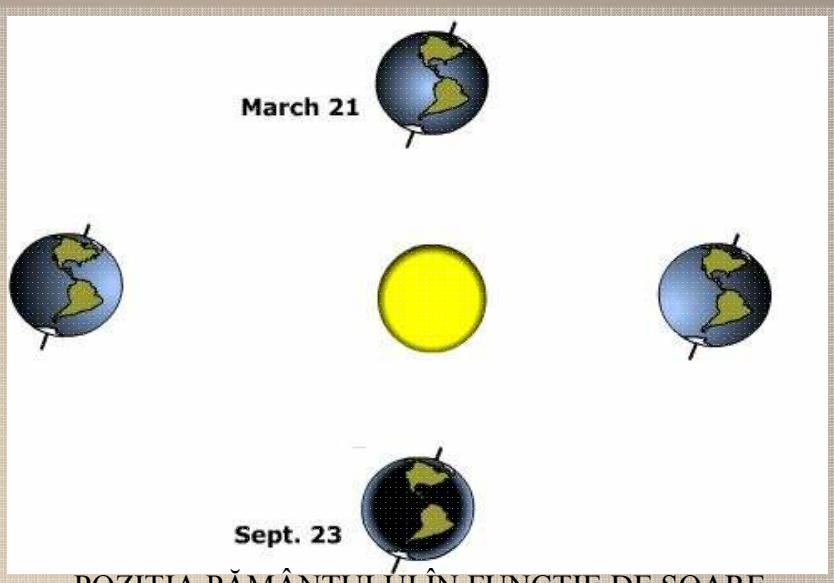

POZIȚIA PĂMÂNTULUI ÎN FUNCȚIE DE SOARE
ÎN MOMENTUL CELOR 2 ECHINOXURI
(PRIMĂVARĂ ŞI TOAMNĂ)

creãrii. *Este de asemenea o sãrbãtoare pentru Azerbaijan, Afghanistan, India, Turcia, Zanzibar, Albania şi diverse țări din Asia Centralã. Calendarele tradiționale din Asia de Est se împart în 24 de termeni solari (literar se traduce ca "segmente climatice"), iar echinoxul de primãvarã împreunã cu cel de toamnã marcheazã mijlocul primãverii şi, respectiv, toamnei. *În Japonia, Ziua Echinoxului Vernal (Shunbun no hi) este o sãrbãtoare naționalã, iar în timpul acestei zile, lumea obişnuieşte s-o petreacã vizitând mormintele celor dragi şi au loc reuniuni de familie.

*În multe țări arabe, Ziua Mamei este sarbãtoritã de echinoxul vernal.

FAPT ŞI MIT: Unul dintre efectele echinoxului este întreruperea temporarã a comunicațiilor venite de la sateliți. Pentru sateliții geostaționari, cu câteva zile înaintea echinoxului, Soarele ajunge în spatele acestora pentru câteva momente în fiecare zi. Puterea imensã a Soarelui şi radiațiile care le emanã provoacã această întrerupere. Durata acestor efecte variazã, dar se poate ajunge de la câteva minute la o orã.

Un mit legat de echinoxul de primãvarã se referã la faptul cã în această zi, balansarea unui ou (da ați citit corect, chiar am zis ou) este posibilã. Totuşi, atâta timp cât există rãbdare, un ou poate fi balansat în orice zi a anului.

Hinamatsuri

BY KÎSMET

Pe data de 3 martie, japonezii sărbătoresc Hinamatsuri /Festivalul Păpuşilor. Deoarece martie este luna în care înfloresc piersicii, sărbătoarea mai este cunoscută şi sub numele de Momo no sekku / Festivalul Piersicilor. Însă cea mai populară denumire pentru această zi este aceea de Girl's day/ Ziua fetelor.

Sorgintea acestei zile o aflăm într-un vechi obicei chinezesc. Chinezii făceau păpuşi din hârtie şi le aruncau în apa unui râu, tradiția spunând că - o dată cu păpuşile - erau luate de apă şi bolile şi ghinionul.

Hinamatsuri a fost introdus şi popularizat în Japonia în perioada Edo (1603-1867).

Unul dintre cele mai interesante aspecte privind această sărbătoare îl constituie păpuşile pentru ceremonial, ce poartă numele de *Hina-Ningyo*.

Un set complet de *Hina-Ningyo* cuprinde cuplul imperial, trei doamne din suita împărătesei, cinci muzicieni, doi miniştri şi trei servitori. Setul este, de regulă, aranjat sub formă de scară, pe mai multe nivele, un set mare fiind alcătuit din 7 nivele, iar unul mediu din 5. Având în vedere faptul că *Hina-Ningyo* este expus o singură dată pe an (restul timpului necesitând spațiu de depozitare) şi cum spațiul locuibil în multe locuințe din Japonia este şi aşa destul de redus, foarte multă lume cumpără doar setul mic - cuplul imperial.

Bineînțeles că, pe lângă spațiul limitat, se adaugă şi prețul acestor păpuşi care este destul de ridicat. Drept urmare, când fetița sărbătoreşte pentru prima dată ***Hinamatsuri***, eveniment ce poartă numele de *Hatsu Zekku*, primeşte cadou de la mama sau bunica acesteia *Hina-Ningyo* ce le-a aparținut acestora. Uneori părinții cumpără pentru fiică un set nou, dar de cele mai multe ori setul este completat de-a lungul anilor, în primul an fetița primind mai întâi cuplul imperial.

Una dintre superstițiile legate de acest festival, spune că, dacă păpuşile nu sunt strânse atunci când

festivalul ia sfârşit, fetiţa se va căsători greu. Cum îşi conving părinţii fetiţele să stea departe de păpuşi şi să nu le ciufulească sau să renunţe la ele imediat după festival, reprezintă pentru mine un mare mister.

Revenind la *Hina-Ningyo*, spuneam că un set complet este alcătuit din păpuşi dispuse pe şapte nivele. Între regiunile Kantō şi Kansai există diferenţe privind aranjarea păpuşilor de la dreapta spre stânga sau dinspre stânga spre dreapta, dar ordinea păpuşilor este aceeaşi. Termenul folosit pentru platforma pe care sunt expuse păpuşile este *Hina dan*, iar covorul roşu care se termină în partea inferioară cu un curcubeu poartă denumirea de *dankake* sau *mousen*. Pe lângă păpuşi, sunt presărate flori sau petalele florilor de piersic, *Hishi-mochi* (prăjiturele din orez, tăiate în formă de romb şi colorate în roz, alb şi verde), *Hina-arare* (orez călit şi colorat) şi diverse piese de mobilier în miniatură.

De sus în jos – primul nivel este ocupat de cuplul imperial. Păpuşile sunt îmbrăcate în costume ce aparţin perioadei Heian (794-1192). Împărăteasa poartă un kimono din 12 straturi de material, cunoscut sub numele *Juni-Hitoe*.

Acest tip de kimono – în ziua de azi – se mai foloseşte în Japonia doar la căsătoriile care au loc în familia regală.

În spatele cuplului imperial este aşezat întotdeauna un paravan în care culoarea predominantă este auriul. Opţional în părţile laterale sunt aşezate lampioane care sunt decorate cu flori de cireş sau prun. Seturile complete, între cele două figurine, au aşezate diferite piese de ornament, printre care şi două *vaze kuchibana*.

Pe al doilea nivel sunt aşezate doamnele de curte. Fiecare dintre ele ţine în mână un instrument ce este folosit pentru a servi *sake.* Între ele sunt aşezate măsuţe folosite, de obicei, pentru a servi dulciuri.

A treia platformă este decorată cu cinci muzicieni, fiecare din ei ţine un instrument muzical, cu excepţia cântăreţului care are în mână un evantai.

Pe cea de-a patra platformă sunt ministrul de dreapta, înfăţişat ca un tânăr şi ministrul de stânga, care arată mult mai bătrân. Cei doi au în mână evantaie sau arcuri cu săgeţi. Între cele două figurine se găsesc diferite piese de mobilier.

Pe cea de-a cincea platformă, sub ministrul de dreapta se află un mandarin, iar sub ministrul de stânga un cireş înflorit. În locul cireşului, dat fiind faptul că festivalul se mai numeşte şi Momo no sekku, poate fi uneori un piersic înflorit. Între cei doi copaci sunt trei samurai, protectori ai împăratului şi împărătesei.

Ultimele două platforme sunt decorate cu obiecte de mobilier, de decor sau diverse ustensile: tansu (dulăpior cu 5 sertare), nagamochi (dulap înalt în care sunt aşezate chimonourile), hasamibako (dulăpior mai mic care în general se aşează peste nagamochi), *haribako* (set de cusut), ustensile necesare ceremonialului de servire a ceaiului, *juubako (*un set de cutii pentru mâncare, fixate împreună printr-o coardă legată vertical*)*.

Majoritatea familiilor expun păpuşile începând cu jumătatea lunii februarie şi, ținând cont de superstiția menționată la începutul acestui articol, le strâng imediat ce festivalul ia sfârşit.

În ziua de Hinamatsuri, familiile servesc *Hishi-mochi* şi un fel de mâncare care include scoici, acestea fiind asociate şi cu castitatea, dar sunt considerate şi un simbol al unui cuplu perfect, ca urmare a modului în care se îmbină. La această masă se consumă şi *Shirosake* (sake alb îndulcit).

Unul dintre templele faimoase, când vine vorba de desfăşurarea acestui festival, este Kada Shrine din prefectura Wakayama, decorat atât în interior, cât şi în exterior cu păpuşi care provin din toate colțurile Japoniei.

Kodomo no Hi

BY CHIBI

În Japonia, un copil de sex masculin devine un băiat capabil să se antreneze în artele războiului - în funcție de tradițiile locale, în a cincea zi a celei de a cincea luni (cunoscută în tradiția chineză ca luna purificării) a celui de al cincilea an de viață al copilului.

Astăzi, în Japonia, de cînd a fost adoptat calendarul gregorian, data de 5 mai este sărbătorită ca fiind atât o zi a băieților, cât şi a fetelor (Kodomo no Hi - Children's Day). Este, de asemenea, numită şi Tango-no-sekku (Iris Festival), deoarece 5 mai marchează şi începutul verii după vechiul calendar japonez – bazat pe anotimpuri şi mişcările Lunii.

Nu se ştie precis când a început să fie sărbătorită această zi, se presupune că în timpul domniei Împărătesei Suiko (593-628 A.D). În Japonia, Tango no Sekku a fost atribuită zilei a cincea a celei de a cincea luni, după perioada Nara (710 – 794 A.D.). În anul 1948, guvernul a decretat ca această zi să fie o sărbătoare națională care să celebreze bucuria tuturor copiilor şi să exprime gratitudine față de mame. A fost redenumită Kodomo no Hi, dar, în ciuda acestui fapt, a rămas tot Boys' Festival.

Tango no sekku este încă sărbătorită după tradiționalul calendar lunar în China, Taiwan, Hong Kong şi Macau - ca festivalul Duanwa sau Duen Ng Festival (în cantoneză), în Korea – ca Dano Festival, iar în Vietnam - Tết Đoan Ngọ.

Aşa cum am menționat mai sus, deşi se numeşte Ziua Copiilor, de fapt este celebrată ca Ziua Băieților. Prin urmare, o sărbătoresc majoritatea familiilor care au copii de sex masculin.

În preajma şi în ziua acestei sărbători se desfăşoară mai multe tradiții specifice. Pentru a alunga spiritele rele şi a celebra viitorul fiilor lor, familiile înalță Koinobori (steaguri în formă de crap) la balcoane, iar în casă expun gogatsu-ningyo (păpuşi samurai – create după lupători şi eroi - şi armamentul acestora), aşezate pe mai multe nivele.

Având în vedere creşterea lipsei de spațiu pe măsură ce oamenii se mută în apartamente mici, a devenit mai comună expunerea unor păpuşi mai mici şi steaguri în casă. Aceste păpuşi înfățişând samurai se vor găsi şi în magazine, alături de armuri de samurai şi coifuri, fiind un cadou perfect pentru turişti. Ținând cont de acest lucru, aceste produse sunt disponibile pe toată perioada anului, dar în mod special în preajma zilei de Boys' Festival.

În această zi, băieții practică syobuyu – un stil tradițional de îmbăiere în frunze de iris (aceste frunze au formă de sabie), care se spune că are şi proprietăți curative.

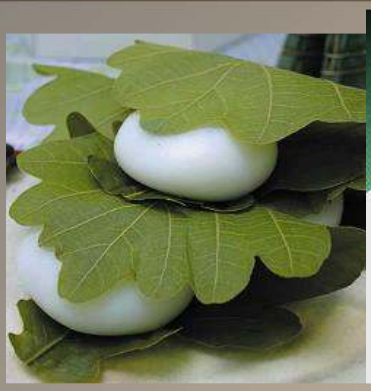

De asemenea, mănâncă kashiwa-mochi (prăjituri de orez umplute cu pastă de fasole roşie şi învelite în frunze de stejar) şi chimaki (găluşte de orez învelite în frunze de bambus).
[în poza de sus stânga este prezentat kashiwa-mochi, iar în poza din dreapta - chimaki]

În rândurile care urmează, voi detalia unele simboluri ale acestui festival:

- koinobori - a fost ales crapul deoarece o legendă chineză spune că un crap care înoată împotriva curentului devine dragon, iar felul în care steagurile flutură în vânt dă impresia unui inot. Crapul cel mare din vîrf reprezintă tatăl, al doilea reprezintă fiul cel mai mare şi se adaugă alte steaguri crap în ordine descrescătoare pentru fiecare fiu existent în familie – culoarea şi poziția arătând vârsta acestora. Steagurile sunt colorate în general în roşu şi albastru şi sunt confecționate din pânză albă. Ele simbolizează succesul şi longevitatea, puterea şi determinarea spiritului;
- păpuşile samurai Kintaro – Kintaro este numele din copilărie a lui Sakata Kintoki, fost erou din perioada Heian, un samurai subordonat lui Minamoto Raiko (Minamoto no Yorimitsu – A.D. 944-1021 - a servit regenții clanului Fujiwara, iar după moartea tatălui său, a moştenit provincia Settu). Kintaro a devenit celebru pentru puterea de care a dat dovadă în copilărie. Se spune că Kintaro a călărit pe un urs şi nu pe un cal şi s-a jucat cu animalele în munți. Păpuşa Kintaro este înfățişată de obicei călărind un crap mare, purtând pe cap un coif militar tradițional, numit kabuto.
În timpurile samurailor, armurile şi coifurile erau decorate deoarece erau considerate cele mai importante instrumente de luptă;
- kashiwa-mochi şi chimaki – stejarul şi bambusul în care sunt învelite simbolizează puterea şi o viață de succes, stejarul mai fiind corelat şi cu religia shintoistă (de altfel atât Kodomo no Hi, cât şi Hinamatsuri – Girls' Festival, sunt sărbători shintoiste).

În final, doresc să spun că am început să scriu acest articol (mulțumiri pe această cale "îngerului îndrumător") în virtutea unei atitudini de non discriminare (totală) în cadrul acestui număr al revistei Anime Angels, dedicat genului feminin. Cu toate acestea țin totuşi să precizez faptul că nu înțeleg şi nu am găsit vreun răspuns care să mă lămurească de ce Boys' Festival este sărbătoare națională, iar Girls' Festival nu.....

Drepturile femeilor în Japonia

BY NEPHTHYS

În decursul istoriei Japoniei, genul a fost întotdeauna un motiv de stratificare, dar elaborarea culturalã a diferenţelor survenite între genuri a variat de-a lungul timpului şi de asemenea depindea şi de clasa socialã în care se aflau.

De exemplu, în secolul XII, femeile aveau dreptul să moştenească o proprietate folosind propriul nume şi pe care o puteau utiliza în orice mod doreau, fãrã intervenţia nimãnui.

Mai târziu, datoritã guvernelor feudale, statutul femei a decãzut. Femeile simple aveau în continuare libertate de mişcare şi dreptul de a lua decizii pe cont propriu, dar femeile care aparţineau nobilimii erau sub influenţa ideologiei patriarhale, ideologie susţinutã de guvern, a cãrui scop era controlul social.

Pe la începuturile industrializării, femeile tinere au lucrat în fabrici, fiind exploatate, muncind în condiţii nesãnãtoase şi fãrã a obţine o anumitã autonomie. În perioda Meiji (perioadã care ţine de la 23 Octombrie 1868 pânã la 30 Iulie 1912), autoritatea taţilor şi soţilor s-a diminuat datoritã industrializării şi urbanizării. În acelaşi timp însă, Codul Civil Meiji le interzicea femeilor de a avea drepturi şi practic li se impunea supunere totalã faţã de capul familiei. Femeile simple au fost mai puţin afectate de acest "trend", dar treptat a ajuns şi în zonele îndepãrtate.

În anii 1930 – 1940 guvernul a încurajat apariţia asociaţiilor feminine şi priveau maternitatea ca o datorie faţã de Imperiul Japonez.

După al II-lea Rãzboi Mondial, poziţia femeii a fost redefinitã. A fost inclusã o clauzã constând în drepturi egale în Constituţia din 1947 şi în Codul Civil revizuit din 1948.

Li s-au garantat atât femeilor cât şi barbaţiilor dreptul de a-şi alege "jumãtatea" şi ocupaţia, de a moşteni şi de a avea proprietãţi folosind propriul nume, de a deţine custodia copiilor. În 1946 mult aşteptatul drept de vot a permis intrarea femeilor în această categorie. Alte reforme au deschis noi drumuri femeilor, privind dreptul la educaţie şi dreptul de a fi plãtite în mod corect pentru munca depusã. În 1986, Legea Egalitãţii Angajării a intrat în vigoare. În mod legal, doar câteva bariere, în ceea ce priveşte participarea în mod egal la viaţa socialã, au rãmas în picioare.

EDUCAŢIA ŞI PARTICIPAREA LA MUNCĂ

Lipsa egalitãţii dintre genuri a continuat la locul de muncã şi în familie. Expresia "nevastã bunã, soţie înţeleaptã" continuã sã influenţeze credinţele referitor la rolul acestora. Majoritatea femeilor nu au fost în stare sã atingã acel ideal, dar o parte dintre ele au crezut cã este în interesul lor, al copiilor şi al societãţii sã stea acasã şi sã fie devotate copiilor, cel puţin cât timp erau mici.

Multe femei gãsesc satisfacție în viața de familie şi prin intermediul realizãrilor copiilor, câştigând acel sentiment de împlinire prin faptul cã sunt neveste bune (capabile sã execute diverse îndatoriri) şi mame excelente.

În majoritatea locuințelor, femeile se ocupã de bugetul familiei şi deseori trebuie luate decizii privind educația, cariera, stilul de viațã care cad tot pe umerii lor.

Oportunitățile educaționale pentru femei au crescut în secolul XX. Printre noi muncitori, în 1989, 37% dintre femei au primit o educație mult mai bunã în comparație cu 43% dintre bãrbați.

FEMEI DE CARIERĂ DIN JAPONIA

Dupã cel de-al II-lea Rãzboi Mondial, imaginea fixã privind femeile consta în: secretarã care apoi devine soție şi mamã cu studii dupã mariaj. Dar o nouã generație de femei educate apare, femei care aspirã la ceva mai mult, la o carierã.

Într-un numãr fãrã precedent pânã în acel moment, femeile japoneze s-au alãturat forțelor de muncã.

În 1987 erau 24.3 milioane de femei care munceau şi s-a ajuns la un procent de 59% privind creşterea dintre ani 1975 – 1987.
În 1990 aproximativ 50% dintre femeile peste 50 de ani au fost plãtite pentru munca depusã pânã atunci.

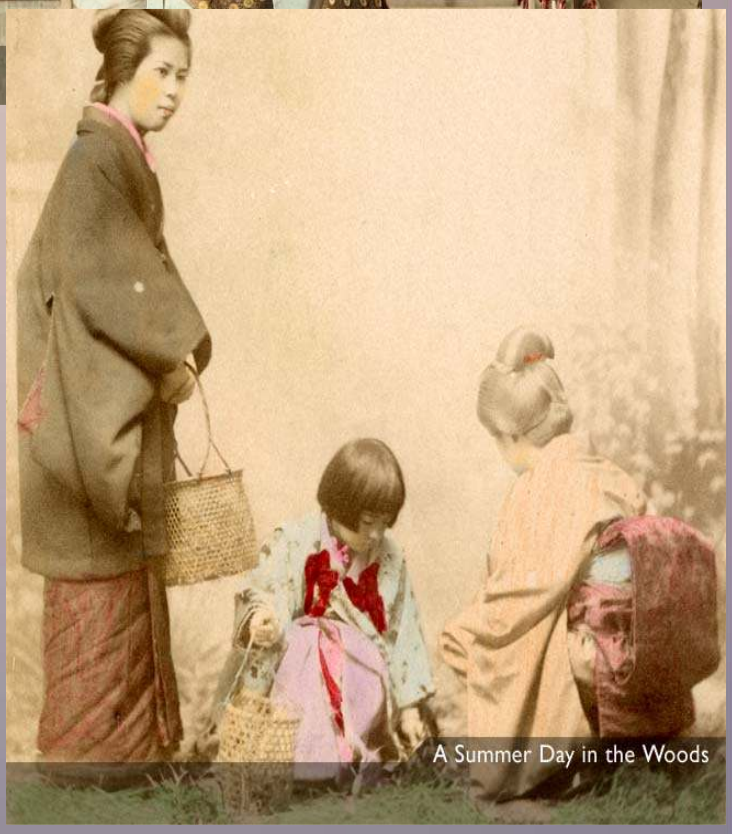

Femeile au continuat sã se ocupe în totalitate de casã şi familie, considerând serviciul ca fiind o altã responsabilitate şi modalitate de întreținere a familiei. În ciuda suportului legal privind egalitatea, femeile cãsãtorite au înțeles cã slujba soților cerea o dedicație mai mare şi mai multe ore muncite.

Din cauza faptului cã femeile câştigau 60% din ce câstiga un bãrbat, majoritatea, dupã cãsãtorie, nu au gãsit avantajoasã ideea de a cãuta slujbe “full-time”, care implicau mai multã responsabilitate şi de asemenea mai puține ore petrecute acasã, timpul de a avea grijã de copii şi locuițã diminuându-se implicit.

PARADISE KISS

BY KÎSMET

Ai Yazawa este o mangaka foarte populară. Cele mai cunoscute 3 manga-uri ale ei sunt cu siguranță *Nana, Paradise Kiss* şi *Tenshi Nanka Ja Nai*. Ne vom opri atenția asupra manga-ului Paradise Kiss, care este un fel de continuare a manga-lui Gokinjo Monogatari (dar depăşind – ca şi cote de popularitate cu mult succesul înregistrat de aceasta). Spun un fel de continuare, deoarece focusul nu mai este pe aceleaşi personaje. În articolul de față, punctul nostru de interes nu este manga, ci varianta anime, dar ar fi fost păcat să nu amintim şi numele creatoarei.

Cele 5 volume manga au fost adaptate într-o serie tv de 12 episoade de către studiourile Aniplex şi Madhouse.

Titlu oficial : Paradise Kiss
Serial TV: 12 episoade
14.10.2005 - 30.12.2005
Gen: College, Daily Life, Josei, Romance, School Life
Producători: Yazawa Ai, Aniplex, Dentsu, Fuji TV, MADHOUSE, Shoudensha, Studio Twinkle

Anime-ul a fost difuzat la televizor, pe canalul *Animax* şi în România, motiv pentru care seria este destul de cunoscută printre fanii anime din țara noastră.

Varianta anime urmăreşte destul de fidel povestea din manga, iar personajele suferă doar mici modificări – acestea fiind legate de caracterul sau comportamentul acestora şi nicidecum de caracteristicile fizice. Acest lucru a fost posibil datorită strânsei cooperări dintre studioul producător şi artista Ai Yazawa. Printre aceste schimbări putem aminti natura bisexuală a lui George şi interesul lui în sadomasochism, care nu prea se fac simțite în anime, spre deosebire de manga.

Acțiunea anime-ului se învârte în jurul unei liceene numită Yukari. Viața ei se scurge monoton pe făgaşul ales de părinții ei,

până în momentul în care va întâlni un grup de designeri care îi propun să fie model pentru creațiile lor. Văzând pasiunea cu care aceştia se dedică creării liniei vestimentare Paradise Kiss, ajunge să îşi chestioneze propriile alegeri. Este foarte bine surprinsă trecerea de la adolescență la maturitate şi excelent subliniat faptul că libertatea nu înseamnă lipsa responsabilităților ci, o dată afirmată dorința de libertate, automat trebuiesc asumate o serie de responsabilități.

Paradise Kiss este o lecție de viață. O dată ce iei examenul final, vei şti că viața trebuie să o trăieşti pentru tine, nu pentru cei din jur.

Paradise Kiss, ca multe anime-uri romantice, vorbeşte despre cuplu, despre cum doi tineri ajung împreună şi despre cum evoluează relația dintre aceştia. Dar, spre deosebire de majoritatea care după un număr mai mare sau mai mic de episoade, îi aduce pe cei doi împreună şi consfinţeşte relația cu un sărut, Paradise Kiss abordează un subiect tabu în majoritatea romance-urilor - sexul şi îl încorporează în poveste firesc, fără ca anime-ul să capete o tentă ecchi sau hentai.

Deoarece nimic nu e perfect, există şi minusuri, povestea fiind în mare parte destul de previzibilă. O tocilară, care nu se remarcă prin mai nimic, fuge de acasă, se îndrăgosteşte de designer, cei doi au o relație…nu trebuie sa stai prea mult pe gânduri – exact aşa se întâmplă.

Deznodământul iese un pic din tipar, dar este parcă prea abrupt, fără prea multe explicații, unele necesare. Ce nu merge se vede de la început, dar nu apare nimic în plus, să fie oare picătura chinezească? Rabdă, omu', da' până când? În liniile previzibilității se încadrează şi triunghiul amoros Miwako/Arashi/ Hiro, dar abordarea este mult mai realistă decât în alte anime-uri: "l-am ales pe Arashi pentru că …pe el îl vedeam mai des".

Să lăsăm acum povestea la o parte, ca să nu stricăm plăcerea vizionarii celor care nu au văzut încă anime-ul, şi să trecem la animație.

Paradiss Kiss atrage prin character design, cel puțin la data apariției nu erau prea multe anime-uri care să aibă personaje cu fețele şi corpuri mai alungite. Mişcările sunt realiste, la fel şi expresiile fețelor. Atenția pentru detaliu este un alt plus. Decorurile, imprimeurile şi textura materialelor, diversitatea costumelor, a frizurilor sunt alte plusuri ale seriei.

Animația este un ghiveci, uneori foarte frumoasă, cucerind prin atenția pentru detaliu, dar şi cu momente în care lasă impresia de neterminat. Nu aş putea spune că animația este fantastică, dar cu siguranță este originală. Se simte încercarea de a face ceva nou, diferit – începând cu character designul, continuând cu acel colaj de la începutul fiecărui episod în care diverse animale animate apar pe un fundal real.

Cum spuneam, în ciuda eforturilor sunt şi scăpări, ca de exemplu neconcordanța – destul de vizibilă - dintre sunet şi mişcarea buzelor personajelor.

Uşor deranjantă mi s-a părut şi delimitarea dintre diferite scene făcută prin acea *defilare* de flori sau jucărioare de pluş, poate drăguță pentru unii, dar – cum afirmam – deranjantă pentru alții (printre care mă număr şi eu). Un alt punct - asupra căruia fanii nu cad de acord – este reprezentat de personajele care uneori sunt super deformate. Procedeu folosit pentru a potența comedia, dar pe care nu toți l-au gustat în aceeaşi măsură.

Despre muzica aleasă pentru a acompania animația nu sunt multe de spus. Nu m-am simțit atrasă nici de opening, nici de ending, dar mulți au fost. Mult prea des am citit cuvinte de admirație atât pentru opening-ul intitulat *Lonely in Gorgeus*, un amestec de retro cu j-pop şi pentru ending-ul interpretat de Franz Ferdinand "*Do you want to*".

Legat de restul melodiilor folosite pentru a acompania acțiunea, cred că nu greşesc afirmând că este foarte monoton. Nu există acea identificare a melodiilor din fundal cu anumite emoții ale personajelor, procedeu destul de bun în opinia mea. Legat de vocile personajelor, singurul lucru care mi-a atras atenția a fost vocea lui Yukari care suna parcă un pic prea matură

Personajele care vă vor însoți pe parcursul celor 12 episoade sunt variate şi dacă ar fi să le pun o etichetă prin care să îi caracterizez, aceea ar fi "excentrici". Dar, să începem cu personajul principal – Yukari. După cum aminteam şi mai sus, este o elevă model, care face ceea ce îi spun părinții, fără a-şi pune prea multe întrebări legate de ceea ce îşi doreşte sau despre ceea ce ar putea să facă în viață. Yukari este adolescenta care nu poate sta pe propriile picioare, care preferă să îi lase pe alții să decidă în locul ei. Lipsa ei de încredere în forțele proprii e ceea ce o defineşte, atât în relația cu mama ei, cât şi în cea cu George. Scăpată de sub *dominația* mamei ei, ea va ajunge dependentă de George, de aprecierea acestuia, până la punctul în care îşi pierde respectul față de sine. A nu se înțelege că este o persoană lipsită de personalitate, e doar prea speriată să nu îi piardă pe cei din jur. Oricum, ea va înregistra o evoluție continuă pe parcursul întregului anime. Din clipa în care Miwaki o strigă *Caroline*, personalitatea ei pare să se trezească dintr-un somn adânc. Relația ei pasională şi – uneori - distructivă cu George pare a fi cheia către descoperirea sinelui. Yukari este foarte competitivă şi foarte impulsivă, mereu gata de a arunca povara propriilor greşeli în spatele altora. George este cel care subliniază defectele ei, precizând că reprezintă totuşi şi motivul pentru care se simte atras de ea.

George este designerul linei Paradise Kiss. Este un geniu când vine vorba de haine. George este excentric, carismatic, arată bine şi este şi un student bine văzut de către profesorii de la Yazagaku. Stilul lui de viață este extrem de luxos - locuieşte într-o vilă împreună cu mama sa şi conduce un Jaguar. Fiu nelegitim, îşi vede rar tatăl care se ocupă doar de nevoile

lui materiale. Când vine vorba de femei, George poate fi iubitul râvnit, dar cu siguranță nu este bărbatul cu care o femeie ar dori să se căsătorească. George se consideră bisexual şi se referă la el ca fiind *"an equal opportunity lover"*.

Este rece şi manipulator, dar – în ciuda comportamentului său – este mai mult decât evident că ține mult la Yukari şi că dorește ca ea să devină o femeie independentă, capabilă să-şi asume propriile greşeli, fiindu-i teamă să nu o vadă ajungând ca propria lui mamă.

Arashi), mama puternică care îşi împinge copilul pe un anumit drum (mama lui Yukari), mama slabă care este dependentă de partenerul de viață, dar şi de copilul său (mama lui George), fata/femeia puternică care ştie ce este bine pentru ea (Kaori Aso, deşi îndrăgostită de George ştie că acesta nu este genul de om lângă care ar putea să se simtă împlinită), copilul dezgheţat (Alice – nepoata lui Miwako). Aproape fiecare personaj – oricât de scurtă i-ar fi apariția - reprezintă un arhetip.

Una peste alta, la final eu spun că anime-ul este un amestec destul de interesant de stiluri de animație, personaje şi tipuri de relații. Nu putem vorbi de o originalitate ieşită din comun a poveştii, însă este o poveste bine spusă, cu punctele cheie

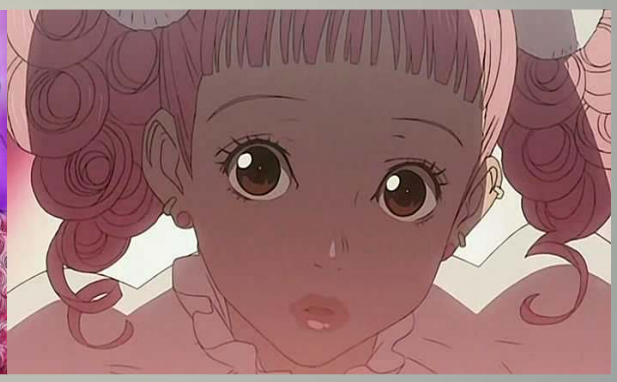

Miwako este puntea de legătură dintre Gokinjo Monogatari şi Paradise Kiss. Când vine vorba de look, Miwako este personajul cel mai cochet, veşnic schimbându-şi stilul. Deşi arată ca o Lolita, ea este studentă, deci trecută de 18 ani. Nu doar aparența este copilăroasă, ci întreg comportamentul ei. Cu toate că este introdusă mai mult pentru a place ochiului, modul ei de a privi viața, de a-şi justifica alegerile şi în care îşi relatează dilemele prin care a trecut o fac plăcută. Cu siguranță nu este atât de superficială cum pare la o primă vedere.

Aşa cum spuneam şi la început, când vine vorba despre personaje avem de-a face cu o gamă destul de largă de tipologii, prin urmare nu putea lipsi the punk man – Arashi – iubitul lui Miwako, transexualul – Izabela, studentul model Hiroyuki (el este colegul lui Yukari şi prietenul din copilărie al lui Miwako şi

destul de bine punctate, iar când vine vorba de diversitate, alături de personaje şi relații, cu siguranță putem pune şi vestimentația.

Fie că este vorba de linia vestimentară Happy Berry, fie că este vorba de linia Paradise Kiss sau pur şi simplu de vestimentația de zi cu zi a personajelor, cuvântul de ordine este fără doar şi poate diversitatea. Am spus de diversitate, de unicitate şi adaug realismul – personajelor si al situațiilor. Ca şi viața de zi cu zi, la un moment dat, anime-ul poate părea plictisitor, dar pe măsură ce trec episoadele, sporeşte şi dinamismul acțiunii. Cred că evoluția lui Yukari, modul în care îşi clădeşte relații cu personajele seriei, transformarea ei dintr-o persoană care face ceea ce vor alții într-o persoană care ajunge să îşi urmeze propriile vise, merită văzute. Nu am să spun că este un anime extraordinar care trebuie văzut, am să spun că este un anime bun, care poate fi văzut de oricine, aşa că am să închei urându-vă "vizionare plăcută" în cazul în care v-am trezit interesul.

Honey and Clover

by Tzakey

Takemoto Yuuta, Mayama Takumi şi Morita Shinobu sunt trei studenţi şi prieteni în acelaşi timp. Lor li se alătură şi Ayumi Yamada, o foarte frumoasă domnişoară cu o "încărcătură sentimentală" mai puternică pentru Mayama. Însă rutina lor este întreruptă când profesorul Hanamoto le face cunoştinţă cu Hagumi Hanamoto, fiica verişorului său. O foarte talentată fată care, deşi tocmai a intrat în colegiu, arată ca un copil de şcoală generală. Împreună, cei 5 prieteni vor trece prin diferite experienţe, unele mai vesele, altele mai triste, maturizându-se pe an ce trece.

Aşadar, în cele două sezoane, avem de-a face cu poveştile unor studenţi la un colegiu de artă. Singura diferenţă între cele două părţi este că cea din urmă are o notă mult mai dramatică. Altfel spus, sezonul doi continuă cu brio povestea din primul, finalizând anumite chestiuni şi întregind imaginea. Dacă nu ai văzut prima parte, următoare nu o vei înţelege pe deplin. Dacă ai văzut-o pe prima, fără a doua ai pierdut multe.

Animaţia din Honey & Clover aş zice că este „artistică". Fluidă, însă subtilă, cu nişte linii nu foarte directe. Nu e o animaţie neapărat clară ca în orice altă serie shoujo, ci e una un pic difuză, folosindu-se de o paletă plastică, în culori fade şi spălăcite. Printre primele lucruri pe care le-am remarcat au fost texturile ciudate din ochii lui Yamada şi Hagu. Foarte diferite de ale bărbaţilor, m-au speriat puţin prin aparenţa unei greutăţi în privire. Chiar şi aşa, oricât am căuta, nu vom avea parte de nişte culori puternice. Nimic nu este prea ţipător în H.&C. Până şi peisajele, oricât de active vor fi, se vor contopi în această atmosferă melancolică. Deşi se potriveşte poveştii, animaţia rămâne totuşi, cel puţin ciudată, dacă nu chiar, neobişnuită.

Muzica este „de milioane". Melodia de la început („opening"-ul) este puţin straniu, recunosc şi eu. Vocea plângăcioasă asociată unei succesiuni de imagini care nu are nici cea mai mică legătură cu povestea, nu a reuşit să se facă plăcută. În rest, pe tot parcursul celor două sezoane, până şi momentele în care sunetul dispare definitiv, par a se potrivi la fix.

Deci, acele melodii care vor apărea „printre rânduri" nu vor putea decât să fie cât mai avantajoase firului narativ. Voci melancolice, chitare nostalgice ... Marea calitate a muzicii aici este aceea că intensifică acele clipe de tensiune.

Povestea nu ar conţine ceva nou. O intrigă legată de câţiva prieteni şi colegi care trec prin tot felul de clipe de cunoaştere de sine, drame, iubiri şi o maturizare

A.k.a.: Hachimitsu to Clover
Studio: J.C. Staff
Gen: Art, College, Comedy, Coming of Age, Josei, Love Polygon, Romance.
***Sezonul 1**: 24 de episoade + 2 speciale* (14.04.2005 – 26.09.2005)
***Sezonul 2:** 12 episoade* (29.06.2006 – 14.09.2006)
+ Un film (2006)
şi o mini-serie TV de 11 episoade (08.01.2008 – 18.03.2008)
Manga: 10 volume – 64 de capitole (din păcate nu este complet tradusă)

treptată, ne-am putea imagina cu toții. Atunci, ce poate fi unic în Honey & Clover? Poate simplul fapt că nu vom avea parte de idealizări ale acestor vieți. Numai Morita iese puțin din spectrul realist, dar şi lui i se vor „aplica” reveniri la cotidian. Am mai putea vorbi chiar şi de o adresare nu numai către partea femeiască, cât şi pentru sexul masculin. Vorbesc acum despre acea călătorie a lui Takemoto, o metaforă a transformării copilului în adult. O călătorie epică, pe care o vom găsi în multe filme, seriale şi cărți. Aş putea să adaug şi faptul că, fără nici un pic de discriminare, acest anime este adresat celor care ... hai să zicem, au început să-şi intre în pâine, cu ceea ce reprezintă viața. E mult mai uşor să te asociezi unor clipe, când deja ai trecut prin ele.

Personajele însă, sunt cele în jurul cărora va gravita orice chestiune. Caractere diferite, nu neapărat opuse, însă cu un strop de unicitate fiecare. Avem de-a face cu nişte studenți la arte. Excentricitatea este un detaliu de care ne legăm mereu când vrem să ne imaginăm personalitatea unui „om artist”. Hagu şi Morita sunt geniile, Yamada este talentată şi foarte pricepută la ce face. Mayama este cel cu perspective „mai normale”, însă face parte din topul clasei împreună cu Yamada. Probabil, tocmai datorită faptului că sunt serioşi şi le place ce fac. Takemoto este tipul obişnuit, lucru care nu-i ştirbeşte din importanță. Hagu intră în tiparul fetelor care arată ca de 7 ani, deşi au 18 şi peste (sună cumva a ... hentai). Morita este cel care aduce comicul, neastâmpărat şi mereu pus pe şotii. Yamada este frumusețea de care toți bărbații sunt atraşi. Mayama e figura mult mai matură. Takemoto ... e normal Tipare, clişee ... însă cu ceva în plus. Pentru că ei îşi vor depăşi granițele, arătând un secret, o reacție altfel la o situație dată, un egoism, un sentiment de sacrificiu etc. Vor fi oameni, până una alta!

Vom avea trei centre de atenție. Triunghiul amoros dintre Hagu, Morita şi Takemoto; cel dintre Yamada, Mayama şi Rika (în sezonul doi va intra pe fir şi Nomiya) şi relația dintre Morita şi fratele său. Vârfurile dramei vor fi atinse prin povestea lui Rika, cea a fraților Morita (Shinobu şi Kaoru) şi prin acele clipe intense de dragoste neîmpărtăşită ale lui Yamada şi Takemoto. Însă, tragicul se va îmbina excelent cu o comedie uşoară, care cu siguranță va stârni măcar câteva zâmbete largi. Fie că este vorba de o comedie de situație, fie că nebunia lui Morita va intra pe fir .

Pe parcursul anilor la colegiu şi prin intermediul acestor triunghiuri, personajele vor evolua. Takemoto va avea, însă, cea mai notabilă dezvoltare. Oricum, pentru toți, trecerea timpului le va oferi mereu ceva de învățat. Să nu uităm nici de sensei Shu, care ne va da un sfârşit uimitor (pentru mine una, cu siguranță a fost o surpriză). Din păcate, totul se va termina un pic nemulțumitor. O anumită definitivare îi lipseşte. De exemplu, sunt câteva relații la care ai vrea să vezi o finalizare concretă de genul „se despart sau se vor iubi până leşină”.

Şi totuşi, nu pot recomanda acest anime tuturor. Este încet, are un pas greu şi o atmosferă mult prea melancolică. Atenția este numai pe această „descoperire de sine” a personajelor. Fanii acțiunii sau a poveştilor în care se întâmplă ceva concret, ar putea fi dezamăgiți vizionând H.&C. Poate tocmai de aceea se consideră a intra la categoria josei. Femeile sunt devoratoarele de melodrame, triunghiuri amoroase şi de personaje cu profunde zbuciumuri interioare.

Pentru toți cei cărora le plac astfel de intrigi, chiar vă rog să vedeți cele două serii. Nu aveți ce pierde!

AZUMANGA DAIOH

BY KÎSMET

A.k.a.: AD, AzuDai, Azumanga, azu,
Serial TV 26 episoade
09.04.2002 - 01.10.2002

Gen:
Comedy, Daily Life, High School, School Life, Seinen, Slapstick – similar
Producători:GENCO, IMAGICA Entertainment, J.C.STAFF, Lantis, TV Tokyo Music

Anime-ul Azumanga Daioh are la bază o manga cu acelaşi nume, realizată de Kiyohiko Azuma. Manga-ul de 4 volume a fost adaptat într-o serie tv ce numără 26 de episoade.

Manga a fost desenată în stilul "4 com i" (poate unora le este mai cunoscut termenul de comic strip). Fiecare dintre cele 26 de episoade cuprinde cinci poveşti, fiecare dintre acestea având un titlu propriu. Cele cinci întâmplări au totuşi aceeaşi temă. Este vorba fie de prima zi de şcoală, fie de evenimente petrecute la un festival.

Spre deosebire de majoritatea anime-urilor, Azumanga Daioh nu are un fir narativ care să se desfăşoare pe parcursul seriei, inima şi sufletul acesteia fiind reprezentată de personaje.

Producătorul seriei, Nishikiori Hiroshi, şi magaka, Azuma Kiyohiko, au vrut să ducă privitorul/cititorul înapoi în timp, într-o perioadă în care esența era reprezentată de timpul petrecut cu prietenii. Este perioada de tranziție dintre copilărie şi adolescență. Intenția lor a fost de a prezenta nişte fete normale. Nu super-eroine, nu fete dotate cu puteri magice, nu obsedate de romantism, dornice să se îndrăgostească sau să-şi mărturisească dragostea iubitului din copilărie şi nici amazoane care mânuiesc săbii sau armament greu. Sunt nişte fete normale care se confruntă cu diferite probleme specifice vârstei pe care o au.

Fiecare dintre personajele acestui anime reprezintă un arhetip, dar în loc de o enumerare rapidă a acestor tipologii şi o revenire ulterioară asupra fiecărui personaj în parte, voi opta pentru introducerea personajelor acum, pentru că despre poveste nu este nimic de spus. Anime-ul cuprinde o perioadă de 3 ani, perioada liceului în sistemul de învățământ japonez, după cum spuneam şi mai sus – esența fiind reprezentată de personaje.

Cu cine ar fi mai potrivit să începem decât cu micuța Mihama Chiyo. Chiyo-chan este – cum probabil mulți au ghicit deja – reprezentanta geniilor. Vorbeam puțin mai sus de arhetipuri, dar nu e ceva bătut în cuie. Spre exemplu, deşi Chiyo-chan este un mic geniu, nu pilotează roboți. Asta este, probabil după această afirmație, seria deja a pierdut câțiva potențiali privitori!

Mereu optimistă, zâmbitoare şi deschisă, Chiyo este în căutare de prieteni. Nu este geniul neînțeles, ci

colega la care toți apelează, fiind siguri că nu vor fi refuzați. Nu, Chiyo-chan nu este bună la toate. Deşi excelează la învățătură şi este o micuță gospodină, când vine vorba de sport, Chiyo nu are nici măcar abilitățile sportive ale copiilor de vârsta ei.

Invidiată pentru inteligența şi poziția socială (provine dintr-o familie bogată), Chiyo-chan o invidiază la rândul ei pe Sakaki – ca în viața de zi cu zi: fiecare vede ce nu are. Una este înaltă şi atletică, cealaltă micuță şi drăgălaşă.

Codițele lui Chiyo sunt sursa de amuzament, atât în manga, cât şi în anime, nu pentru că ar face ceva deosebit sau pentru că Chiyo ar arăta ciudat cu ele (zic eu), ci ca urmare a fanteziilor pe care le are Osaka, un alt personaj despre care vom vorbi mai încolo.

O aminteam în rândurile de mai sus pe Sakaki. Ea este înaltă, frumoasă, extraordinar de bine proporționată şi este idolul şcolii. Dată fiind constituția ei de amazoană, mulți presupun că ea este genul de "lup singuratic" sau de "fată-rea", când de fapt Sakaki este doar timidă. Bandajele de pe mâinile ei nu sunt de la "bătăi de stradă" ci sunt provocate de o pisică maidaneză de care Sakaki încearcă cu îndârjire să se apropie de fiecare dată când o întâlneşte. Sakaki nu poate rezista lucrurilor drăguțe, este efectiv atrasă de micuța Chiyo, de câinele acesteia, de pisica maidaneză menționată, de pluşuri şi lista poate continua cu tot ce este mic sau pufos.

Am precizat calitățile fizice ale lui Sakaki, dar uitasem să spun că este şi inteligentă. Nu cea mai cea dintre cei mai cei, dar nimic nu pare să îi ridice probleme. Surprinzător sau nu, Sakaki chiar le are pe toate - este frumoasă, deşteaptă şi are şi aptitudini sportive. Pot sa pariez că unii deja îşi închipuie că dă chix în bucătărie sau că este o împiedicată. Îmi pare rău să îi dezamăgesc pe aceia dintre voi care au gândit acest lucru, pentru că aparent găteşte bine şi nu interacționează cu diverse obiecte în timp ce merge.

Singura ei problema este acea pisică care pare să nu o sufere şi care o muşcă de fiecare dată când Sakaki încearcă să o mângâie (şi spre exasperarea unora – printre care mă număr şi eu - încearcă să o mângâie destul de des).

În strânsă legătură cu Sakaki se află personajul Kagura. Căpitanul echipei de înot, se lasă păcălită de alura sportivă a lui Sakaki şi presupune – greşit – că şi Sakaki este înnebunită după sport ca şi ea. Kagura o va urmări pe Sakaki provocând-o la diverse întreceri, intrând în competiție cu aceasta la fiecare probă sportivă din cadrul festivalelor, situații foarte amuzante, pentru că Sakaki este pur şi simplu dotată de la natură şi câştigă fără efort.

La polul opus lui Kagura, dar tot gravitând pe lângă Sakaki, este Kaorin. Kaorin este îndrăgostită de Sakaki şi evident o sursă constantă de umor din acest motiv, dar nu numai. Cel de-al doilea motiv este acela că din urmăritor se transformă în urmărită, din vânător în victimă, deoarece Kaorin este obiectul afecțiunii singurului personaj masculin din anime (singurul cu o apariție relativ constantă) şi anume profesorul Kimura. Spuneam de arhetipuri, sper ca v-ați dat seama că atleta fără minte

este reprezentată de Kagura, Mr. Kimura is the perv, iar Kaorin este victima unei conjuncturi nefavorabile, îndrăgostindu-se de o reprezentată a sexului din care ea însăşi face parte.

Atât Kaorin cât şi Kagura sunt personaje secundare, care îşi fac apariția în poveste ulterior. Mizuhara Koyomi (Yomi) şi Takino Tomo sunt prietene din copilărie.

Este un cuplu alcătuit pe principiul "contrariile se atrag" pentru că două firi mai opuse nici că se putea. Tomo este gălăgioasă, hiperactivă şi nechibzuită. Ea spune ceea ce îi trece prin minte fără să se gândească prea mult dacă locul şi momentul sunt potrivite. Are o părere foarte bună despre sine (Dumnezeu ştie de ce). Întră în competiții stupide, în situații în care clar nu are nici o şansă de a câştiga. Tomo-chan este o sursă continuă de amuzament. Ea nici nu trebuie să spună ceva pentru a stârni hohote de râs. Părerea mea e că Tomo este superficială, nu proastă, dovadă faptul că intră la liceu prin puterile proprii, este genul de persoană care ştie că poate să îşi atingă țelurile atunci când este nevoie, motiv pentru care nu face nimic din ceea ce nu este absolut necesar.

Spre exemplu: dacă Yomi îşi face temele şi ea le poate copia, de ce ar pierde timpul făcându-le? La polul opus, Yomi este vocea rațiunii.

Cumpătată, moderată, elevă sârguincioasă, pare cel mai normal personaj din hoarda de zuzi girls. Evident că trebuie să existe o hibă. Ei bine, nu mai spuneți şi altora, dar Yomi este obsedată de greutatea ei. Pe ascuns se supune unor diete şi restricții uimitoare, fiecare gram luat fiind un motiv de stres pentru ea. Deşi cele două se ciorovăiesc mai tot timpul, cu toate că Yomi bodogăne mereu, încercând să reducă pagubele pe care Tomo – taifunul în mişcare – le face la tot pasul, este mai mult decât evident că legătura dintre ele este foarte strânsă şi că cele două se prețuiesc şi se apreciază reciproc. Este o relație tipică dintre două adolescente care cresc împreună, dar nu idealizată, ci arătată aşa cum este ea, cu suişuri şi coborâşuri, cu mici gelozii şi şicane.

Ultima apărută în anime, dar prima când vine vorba de surse de umor, este Kasuga Ayumu, dar nimeni nu o strigă aşa. Toată lumea i se adresează folosind porecla "Osaka". Osaka este locul unde s-a născut şi a crescut, iar porecla ei se datorează accentului pe care îl au cei din regiunea cu pricina. În timp ce Tomo-chan este hiperactivă, Osaka-chan este liniştită, sfioasă şi aeriană. O dată intrată în scenă, lucrurile capătă o altă dimensiune, pentru că Osaka nu vede lucrurile aşa cum le văd ceilalți. Pentru ea realitatea este mereu altfel, iar lucruri care altora li se par normale, pe ea o farmecă sau o lasă perplexă, deoarece nu le înțelege.

Deşi plină de defecte, Osaka este iubită de cei din jur, pentru că este o fire veselă, politicoasă şi prietenoasă. Înclinația ei spre reverie aduce de fiecare dată o infuziune de fantastic în normalul anime-ului. În visele ei cu ochii deschişi codițele lui Chiyo prind viață, tatăl acesteia este o ciudată pisică portocalie şi lista de ciudățenii poate continua, deoarece singurul lucru prin care se remarcă Osaka este o imaginație bogată.

Din tabăra profesorilor l-am amintit deja pe domnul Kimura (Cine ar crede că are o soție frumoasă şi un copil? Evident că oricine, daca v-aş spune că soția lui este copia fidelă a lui Osaka), dar el este un personaj secundar. În prim plan, din tabăra profesorilor le avem pe profesoarele Yukari şi Nyamo. Eu, din prima clipa, le-am asemuit pe cele două cu Tomo şi Yomi. E ca şi cum aruncăm o privire în viitor şi vedem cum vor ajunge cele două.

Yukari are acelaşi comportament ca şi Tomo-chan, cu marea deosebire de vârstă dintre ele, ceea ce face ca situațiile să fie şi mai penibile. Un adolescent iresponsabil e una, un adult iresponsabil dublează cantitatea de hohote de râs (în situația de față). Pentru a nu întârzia, Yukari –sensei va împrumuta bicicleta unui elev, lăsându-l pe acesta cu gura larg deschisă de uimire. Tot uimiți rămân şi elevii clasei în care ea intră şi turuie, nelăsând pe nimeni să vorbească şi încercând să intuiască întrebările acestora – pentru ca în final, unul dintre ei să reuşească să o întrerupă şi să o informeze că a greşit clasa.

Ca şi Tomo, este foarte competitivă şi tot ca aceasta, intră în competiții în care sorții de izbândă nu sunt – în mod evident – de partea ei.

Nyamo este chibzuită din toate punctele de vedere şi este foarte iubită de elevii ei. Motiv de gelozie pentru Yukari, care şi ea vrea să fie sărbătorită de elevii a căror dirigintă este (pierzând din vedere că ziua ei cade în timpul vacanței). Dacă este un punct slab al lui Nyamo, acela este faptul că nu ştie limbi străine, aspect care ar trece neobservat, dacă ea însăşi nu l-ar scoate în evidență, fiind foarte complexată.

Animația din Azumanga Daioh este simplă, dar în ton cu acțiunea. Personajele sunt drăguțe, îmbrăcămintea este practică, dar totuşi la modă, potrivită împrejurărilor, nimic excentric. Lipsa de mişcare şi repetițiile sunt procedee folosite cu succes pentru a produce un efect comic.

OST-ul, compus de Masaki Kurihara, este greu de descris, dar potrivit pentru serie. Atât melodia care însoțeşte genericul de la începutul episodului, "Sora Mimi Cake", cât şi cea care însoțeşte genericul de la sfârşitul episodului, "Raspberry Heaven" se potrivesc ca o mănuşă.

Pe lângă cele 26 de episoade mai există două mini episoade: Azumanga Daioh: The Very Short Movie şi Azumanga Daioh Web Special.

Pentru cei interesați, există câteva jocuri care au ca punct de plecare personajele din Azumanga, unele au fost lansate oficial – aşa cum este cazul jocurilor: Azumanga Donjyara Daioh, un joc similar mahjongului; Azumanga Daioh Advance, Azumanga Puzzle Daioh; altele sunt jocuri făcute de către fani, cum este cazul jocului Ah, Let's Fight.

Revenind la anime, cred că nu greşesc spunând că a fost unic la momentul apariției.

Ulterior, în acelaşi stil, a fost realizat Today in class 5-2, dar spre deosebire de acesta, care încearcă introducerea unei poveşti de dragoste între protagonişti, Azumanga nu face acest lucru. E foarte interesant cum un anime plin de personaje feminine reuşeşte să nu aibă ecchi ca gen principal şi să fie pe placul fetelor în aceeaşi măsură în care este pe cel al băieților.

Cui aş recomanda seria? Celor care sunt sătui de fete cu puteri magice, celor cărora vor să descopere mai mult despre activitățile elevilor din Japonia, dar care nu au chef de un documentar. Celor care au uitat cum e să pierzi timpul cu prietenii, celor care au fost prea ocupați în liceu cu studiul şi au pierdut toată distracția, celor care se adâncesc din ce în ce mai mult în viața de zi cu zi şi uită să zâmbească.

NOIR

BY NEPHTHYS

Anime-ul Noir a fost regizat de către Koichi Mashimo şi scris de către Ryoe Tsukimura. A fost difuzat pe canalul tv Tokyo începând de la data de 6 Aprilie 2001 până la 27 Septembrie 2001, având în total 26 de episoade.

Seria ne invită în lumea celor două tinere asasine care, din dorința de a afla misterele propriului trecut, pornesc împreună într-o călătorie, principala lor misiune fiind evident deslușirea acestor enigme. Inițial putem observa o anumită legătură între cele două, iar de-a lungul seriei, vor apărea diverse indicii care vor însemna mai mult decât simpla deducere de moment.

De asemenea, în cele 26 de episoade vom avea ocazia să observăm diferite obstacole şi capcane puse la cale de către organizația "Les Soldats".

A.k.a. Noir TV

Serie Tv - 26 episoade
06.04.2001 - 28.09.2001

Gen: Action, Gunfights, Seinen, Underworld

Producători: Producers Victor Entertainment, Bee Train, Studio Twinkle, TV Tokyo Music

SUBIECT

Noir urmăreşte îndeaproape povestea celor două asasine, Mireille Bouquet şi Yuumura Kirika. Pentru a putea afla mai multe detalii privind amintirile pierdute ale lui Kirika şi relația ei cu familia Bouquet, cele două formează o alianță şi ajung să lucreze împreună sub numele de "Noir".

"Les Soldats" sunt o organizație secretă care există din cele mai vechi timpuri. Această grupare misterioasă a fost la un moment dat condusă de către duo-ul mortal "Noir". Intervenția acestei organizații, trimiterea asasinilor care au ca scop eliminarea celor două, totul este considerat a fi un test pentru a vedea dacă Mireille şi Kirika meritã să fie numite "Noir".

PERSONAJE

Numărul personajelor în anime nu este foarte mare. Mireille şi Kirika apar în fiecare episod cu excepția unuia.

Mireille Bouquet este tânăra femeie a cărei familie a fost ucisă cu sânge rece când era copil. În prezent ea este un excelent asasin, care de obicei lucrează pe cont propriu, dar care ajunge totuşi să locuiască sub acelaşi acoperiş cu o persoană despre care practic nu ştie nimic.

Kirika Yuumura, adolescenta care suferã de amnezie, singurul lucru de care-şi aminteşte este cuvântul “Noir” şi de faptul cã poate ucide. Consider cã ajunge sã evolueze destul de frumos de-a lungul seriei. Este de asemenea un asasin admirabil, dar, conform spuselor lui Mireille, îi lipseşte o anumitã “grație” în materie de ucis.

Altena, preoteasa misterioasã din interiorul organizației care manevreazã orice situație în interesul ei (sau cel puțin încearcã). Va face orice pentru a crea acel “Grand Retour”. Deviza ei este: “Dacă dragostea poate ucide, atunci ura poate salva!”. Multe persoane din interiorul grupării nu sunt de acord cu metodele folosite.

Chloe, este una dintre numeroasele persoane misterioase din interiorul organizației, este “crema de pe tort”, cea mai bunã asasinã a grupării “Les Soldats”. A fost crescutã de Altena şi de obicei face ce i se cere de către aceasta fãrã a pune mãcar o singurã întrebare.

PRODUCȚIE

Un aspect al anime-ul este faptul cã producãtorul a încercat sã redea şi sã descrie prin intermediul lui Noir, imaginea realisticã a oamenilor şi a lumii care îi înconjoarã. În animație, în general, acest aspect este foarte greu de realizat. Echipa care a lucrat la Noir a avut succes în crearea peisajelor şi a obiectivelor turistice din Paris şi nu numai (Corsica, Silia, New York, Taiwan), a diverselor modele de arme de foc şi sunetele produse de acestea, expresiile personajelor, rochii, costume şi multe altele.

MUZICĂ

Muzica din anime este cea care iese în evidență imediat, fiind lăudatã pentru incomparabila alegere privind mixajul seriei. Scenele de luptă sunt intensificate cu ajutorul muzicii puternice care le însoțește. Piese memorabile ar fi: “Salva Nos” şi “Canta Per Me”, care apar aproape în fiecare episod.

S T I L

În ciuda faptului cã în “Noir” apar lupta fãrã de sfârşit dintre cele douã şi “Les Soldats”, capcane la tot pasul, focuri de armã şi numeroase asasinãri, în acest anime se aratã foarte puțin sânge. Cu toate acestea Kirika este înfățișată deseori rãnitã şi însângeratã poate pentru a i se evoca umanitatea.

I N F L U E N ȚE

Anime-ul ne aminteşte de douã filme de seamã, regizate de directorul francez Luc Besson: Leon şi Nikita. Amnezia suferitã de unul dintre personajele principale se aseamãnã cu povestea protagonistului din romanul “The Bourne Identity” al lui Robert Ludlum.

NOTĂ DE FINAL

Un anime care meritã vãzut, considerat o capodoperã. În anul 2001 a fost pe locul #2 în topul celor mai bune 10 anime-uri. Dacã nu l-ați vãzut, vã recomand sã o faceți !

Bokura ga Ita

BY Tzakey

Takahashi Nanami tocmai se mută într-o nouă şcoală, începând astfel o nouă viaţă. Şi ca totul să fie şi mai interesant, nimereşte în aceeaşi clasă cu extrem de popularul Yano Motoharu. Deşi ea declară că nu are nici un sentiment pentru Yano, ceva se înfiripă în inima ei. Ce va ieşi din această nouă romanţă … rămâne să vedeţi.

O să încep printr-o veste nu prea bună. Manga Bokura ga Ita a intrat într-o pauză „pe o perioadă nedeterminată". Deocamdată s-a ajuns (în ţara de baştină) la volumul 12, având până la această dată 51 de capitole şi nu se ştie când va reîncepe povestea. Cu toate că fanii seriei aşteaptă cu sufletul la gură ... o să trebuiască să se mulţumească cu ce au momentan.

Revenind la oile noastre, Bokura ga Ita are o animaţie, aş zice controversată. De ce? Sunt mulţi cei care consideră că este prea plictisitoare, fără prea multă viaţă şi culoare, iar imaginile „înţepenesc" de prea multe ori doar pe o jumătate a feţei. Chiar şi mie mi s-a părut uneori că profilul era ciudat (nasul aducea deseori cu un rât de porc). Însă accentul nu se pune pe artă. Poate că, prin această animaţie simplistă, se doreşte a se reprezenta cât mai fidel naivitatea şi normalul personajelor. Cum ar veni, o animaţie simplă pentru nişte personaje simple, linii uşoare, pure şi clar definite. O paloare generală şi un accent pe priviri ... într-un fel, această animaţie poate fi considerată un auxiliar al personajelor.

Muzica, nu ar fi cine ştie ce. Însă avem vreo 9 melodii de sfârşit („endings"), care vor apărea şi în timpul episoadelor. Acestea, împreună cu melodia de început, fac un ansamblu binevenit. Deşi poate, melodia de început este un pic prost aleasă. Mi s-a părut deseori mult prea veselă pentru atmosfera acestui anime. Dar e o părere personală. Oricum, vorbim despre nişte melodii ce merită ascultate şi în afara seriei. Mai merită adăugată şi excelenta interpretare vocală a actriţei din spatele personajului Nana-chan. E unul dintre puţinele anime în care poţi remarca, de altfel cu plăcere, cât de bine se potriveşte vocea cu un caracter anume. Seiyuu (cum sunt denumiţi „actorii vocali" japonezi, cei ale căror voci definesc personajele din anime, jocuri etc.) Nozomi Sasaki, cu toate că era la început când o reprezenta pe Nana, a făcut o treabă foarte bună. Vocea ei copilăroasă şi dulce se potriveşte de minune cu acest personaj.

Povestea în sine este simplă. Fată nouă → liceu nou → prieteni noi → o primă iubire. Numai că băiatul e deja puţintel „terfelit" de viaţă.

A.k.a.: We were there

Serie TV – 26 de episoade

Gen: Comedy, Drama, Romance, School Life, Shoujo, Slice of Life

An: 04.07.2006 - 26.12.2006

Aşa că fata se simte, logic, oarecum pierdută, ea fiind naivă şi complet neexperimentată. Situația se complică când apar alte două personaje, amorezate de turtureii noştri. Apoi se complică şi mai mult când aflăm de trecutul tumultuos al lui Yano. În concluzie, cuvântul pe ordinea de zi este „complicare”.

Relația celor doi este dificilă, cu multe suişuri şi coborâşuri. Când treburile erau mai liniştite, se întâmpla ceva şi ei se certau. Nana fugea la Takeuchi, Yano era fugărit de Yuri. Şi totuşi, cumva rămâneau împreună. Creşteau, îşi dezvoltau personalitățile, se luptau să treacă peste neîncrederi, dureri şi piedici. Mi-a plăcut faptul că, la final, par a fi mai aproape unul de altul decât au fost în toată seria.

S-a pus mult accent şi pe trăinicia prieteniei, a iubirii şi pe faptul că trebuie ... să le meriți cumva. Primeşti ceva, dai ceva înapoi. Personajele (chiar şi cele secundare) sunt realiste şi le placi uşor. Cu toții par a evolua până la sfârşit.

Iar sfârşitul, scoate câteva lacrimi. E acel gen de final care te poate face să cauți frenetic după manga şi ajungi la concluzia că acest anime este o lecție de viață, o maturizare, o iubire timpurie şi copilăroasă, poate prea pură ca să reziste dificultăților unei relații. Este o iubire poate aşa cum am avut şi noi odată, demult, printre primele relații. Îi înțelegi pe toți până la urmă, pentru că într-un fel sau altul cu toții am trăit astfel de sentimente.

Însă, din nou, nu este un anime pe care îl recomand celor „dependenți” de acțiune. Ca şi Honey & Clover, vorbim de o intrigă înceată, mai mult bazată pe calitățile şi defectele personajelor, decât pe vreun eveniment care să pună rotițele în mişcare. Este un anime pe care l-am apreciat şi care mi-a plăcut să-l urmăresc. Deşi unele situații mi-au scos peri albi, imaginea generală a acestui anime rămâne una de apreciat.

CANDY LIFE

BY KÎSMET

Yayoi Ogawa s-a născut de ziua națională a României - 1 decembrie.

Debutul ca mangaka îl face în anul 1994 cu manga Sugao ni Kisu Shite (Kiss My Unpainted Face), manga care îi aduce şi premiul Mimi & Kiss. În 2003 va câştiga premiul Kodansha Manga, pentru Tramps Like Us (You are my pet). Momentan, mangaka îşi publică creațiile în revista Kiss.

Manga-urile care poartă semnătura lui Yayoi Ogawa sunt:

*(1998) Baby Pop (2 volume);
*(1999) Triangle House (1 volum); Candy Life (1 volum);
*(2000) You are my pet (12 volume şi este on-going);
*(2001) Et in Arcadia Ego (oneshot);
*(2003) Extra Heavy Syrup! (cuprinde două oneshot-uri);
*(2005) Baroque (on-going);
* (2006) Kiss and Never Cry (on-going); Watashi no Sensei (1 volum).

Candy Life

Candy Life a apărut în anul 1999. Este unul dintre proiectele finalizate ale autoarei Yayoi Ogawa. Manga-ul de numai un volum poate fi încadrat cu succes în categoriile: comedie, dramă, romance şi josei.

În primul capitol – Trial of Love – facem cunoştință cu Makoto, o tânără în vârstă de 24 de ani, a cărei viață pare să o fi luat razna. Aparent totul se năruie în jurul ei şi aproape orice întreprinde pare să fie sortit eşecului. Părăsită de iubit, rămasă fără loc de muncă, Makoto este pe punctul de a-şi pierde şi viața. Situația nu este aşa dramatică – pentru cititor – pe cât este pentru săraca Makoto. Aceasta ajunge în apele oceanului ca urmare a revoltei pornite în organismul ei de alcoolul îngurgitat în cantitate mult prea mare, cu unica speranță că va uita de situația jalnică în care se află. Este salvată de la înec de către Takahito Aeba, un bogat om de afaceri.

După câteva răsturnări de situație, una mai amuzantă ca alta, Aeba o va cere în căsătorie. Însă lucrurile sunt departe de a intra pe făgaşul normal, iar Makoto mai are mult până a-şi găsi liniştea.

Al doilea capitol - Fate of Love – aduce o nouă răsturnare de situație. Makoto va avea o aventură.

Pentru că în viața ei nimic nu e simplu, persoana cu care Makoto îşi înşeală viitorul soț este mai mult decât nepotrivită. Nu spun asta din cauză că îşi înşeală logodnicul cu un bărbat mai tânăr decât ea, ci pentru că face acest lucru cu viitorul ei fiu vitreg.

Aventurile prin care trec cei trei protagonişti în restul de 4 capitole - Storm of Love, Past of Love, Outcome of Love şi Truth of Love - rămâne să le descopere cei curioşi, cei care vor să afle cine va reuşi să îi îndulcească viața lui Makoto - afaceristul în vârstă de 39 de ani

sau fiul acestuia în vârstă de 19 ani.

Fiecare capitol ascunde câte o surpriză, cititorul aflând trecutul lui Aeba şi motivul care se ascunde în spatele cererii sale în căsătorie. Relația acestuia cu fiul său nu este nici ea una simplă.

Trecând peste faptul că este o decizie greu de luat, Makoto va avea de înfruntat dificultăți, indiferent pe oricare dintre cei doi l-ar alege. Fiecare dintre aceştia are în umbră câte o femeie îndrăgostită de el şi secrete destul de bine păzite.

Personajele care vă vor încânta, sper eu, pe parcursul celor şase capitole sunt:

Makoto – este un personaj care va înregistra o evoluție constantă. De la o persoană slabă care ar face orice să placă ("credeam că ne vom căsători, de aceea mi-am lăsat părul lung şi citesc <O soție minunată>"), la o persoană care ştie ce şi pe cine vrea în viața ei, înțelegând ce anume îi poate face viața cu adevărat "dulce". Indiferent de necazurile cu care se confruntă, ea îşi păstrează naivitatea - care în anumite situații e dusă la extrem – făcându-ne martorii unor situații deosebit de amuzante.

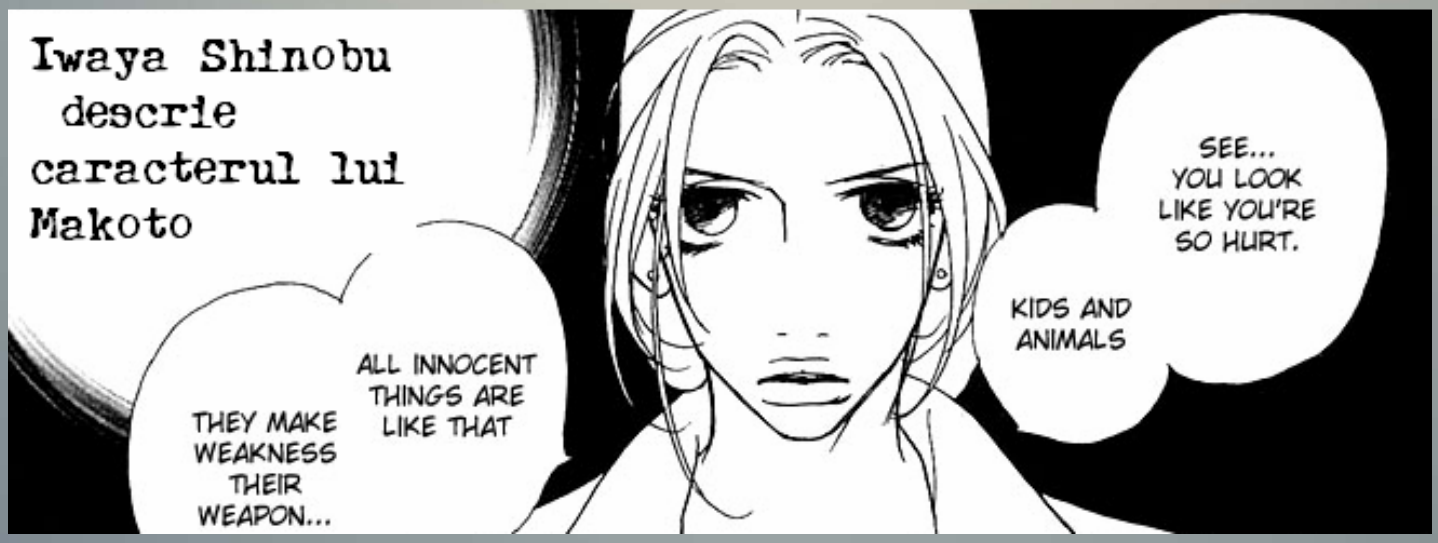

Un alt personaj de care eu m-am îndrăgostit efectiv, deşi are o apariție foarte scurtă în poveste, este mama lui Makoto. Rămasă văduvă încă din tinerețe va găsi în Makoto motivul pentru a-şi trăi viața care pare fără sens. În aparență foarte ironică şi rece, ea este cea care o susține pe Makoto. Refuză oferta făcută de Takahito de a se muta cu fiica în vila acestuia, pentru ca Makoto să aibă un loc în care să se întoarcă în cazul în care lucrurile nu ar fi aşa roze cum le vede ea.

Nu este materialistă şi, în loc de a fi extatică în fața posibilității ca fiica sa să facă o partidă excepțională, ea o sfătuieşte pe Makoto să aleagă cu sufletul şi să nu confunde dragostea cu răsfățul material. "You are a silly girl as usual, do you think that having everything is a happy life?" Şi totuşi, nu îşi impune punctul de vedere, ci o lasă pe Makoto să îşi ia propriile decizii.

A venit timpul să vedem şi cum arată pretendenţii la inima lui Makoto.

Acesta este Takahito Aeba, în vârstă de 39 de ani. Rămas văduv şi cu un copil din prima căsătorie, acesta doreşte să îşi refacă viaţa alături de Makoto. Este un om calm şi manierat, ascunzându-şi emoţiile în adâncul sufletului. Provine dintr-o familie bogată, a cărei avere a sporit sub administrarea lui. Singurul membru în viaţă, în afară de fiul său în vârstă de 19 ani, este mama lui, Takako, care stă într-o aripă secundară a vilei în care locuieşte el – şi fiul său [atunci când nu este fugit de acasă].

Aito este fiul lui Takehito şi …pretendentul la inima/mâna lui Makoto. Asemeni tatăl lui, îi salvează viaţa lui Makoto. Aceasta, tot în stare avansată de ebrietate (ca şi la întâlnirea cu Takehito) cade, de data aceasta, nu în ocean, ci pe treptele unui bar. După câteva aventuri, cei doi sfârşesc în pat.

Motivul pentru care Aito şi Makoto nu se cunosc până în acest moment al poveştii este acela că, Aito este (iar) fugit de acasă şi oamenii însărcinaţi cu "recuperarea" lui, nu îi găsiseră încă bârlogul. După noaptea fierbinte petrecută alături de cea care trebuia să îi devină mamă vitregă, va fi găsit şi dus acasă, unde va face cunoştinţă oficial cu Makoto.

Un rol important în viețile bărbaților din familia Aeba, îl au surorile Iwaya şi –deja menționata – Takako (mama lui Takahiro). Iwaya Shinobu este secretara lui Takehito, iar Akane este prietena din copilărie a lui Aito, cea care îl ajută să fugă de acasă de fiecare dată.

Nu aş putea să închei lista personajelor, fără să aduc la cunoştinţă faptul că printre personajele care apar în această manga se numără şi Candy (în numărul precedent al revistei, anime-ul şi manga-ul Candy Candy au făcut obiectul unui articol) şi Bill Clinton.

În final nu am să spun că manga trebuie citită şi nici nu am să vă spun care consider eu că sunt punctele forte sau minusurile acesteia, rămâne să le descopere doar cei cărora am reuşit – dacă am reuşit – să le trezesc interesul.

Baby Pink Kiss

BY NephThys

Chashy Sawara este creatoarea acestui volum, care cuprinde 5 poveşti romantice, dar destul de mature. Nu se cunosc informaţii referitoare la autoare sau cum aratã. Ştim doar cã Baby Pink Kiss a fost singura manga creatã de aceasta.

[Atenţie : 18+]

1. Romantic Love Complex

Zvonurile legate de apetitul sexual al lui Hitomi au scãpat de sub control. Prietenul acesteia, Gaku, bineînţeles cã a auzit aceste zvonuri. Având casa de vacanţã a pãrinţilor numai pentru el, este hotãrât sã devinã bărbat cu ajutorul lui Hitomi. Ceea ce el nu ştie este cã Hitomi a fost cea care a lansat acele zvonuri pentru a nu .. ! O poveste simpaticã a cãrui conţinut complet îl puteţi afla doar dacã veţi citi acest capitol.

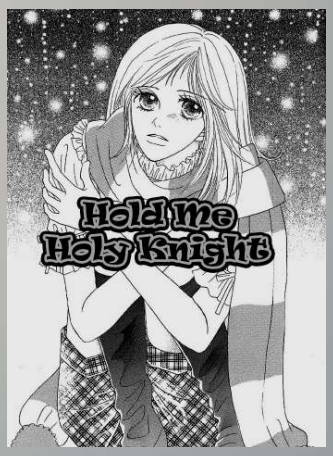

2. Hold Me, Holy Knight

Kana s-a despãrţit de prietenul ei exact înainte de Crãciun. Ea îl întâlneşte pe Iikura, un strãin arãtos care se oferã sã-i fie iubit de dragul sărbătorii. El este un pic ciudat şi timid, Kana asteptându-se sã fie agresiv ca orice alt bărbat. Fermecatã de felul lui de a fi, oare Kana i se va oferi trup şi suflet înainte ca noaptea cea sfântã sã se încheie? Citeşte şi vei afla.

3. Totally Pure Heart

Este Ziua Îndrãgostiţiilor şi Kurumi a fãcut ciocolatã, având un scop bine definit. Ea trebuie sã ofere ciocolata sau riscã sã rãmânã cu ea şi în acelaşi timp sã sufere o dezamãgire. Fugind de prietene mult prea cicãlitoare, ajunge sã fie singurã cu Matsuura, unul dintre cei mai populari tipi din şcoalã, care la rândul lui încearcã sã scape de această Zi a Îndrãgostiţiilor. Cu toate cã primeşte ciocolatã de la aproape toate fetele din şcoalã, acesta este pregătit sã... Continuare care o puteţi afla doar citind manga.

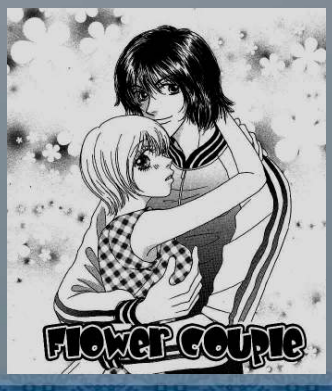

4. Flower Couple

Acest capitol este de fapt continuarea capitolului 3, “Totally Pure Heart”. Prietena lui Kurumi, Chisato, este bine intenţionatã când îi spune acesteia cã dacã îi mãrturiseşte cã îl iubeşte sau se culcã cu el de prea multe ori, acesta îşi va pierde interesul într-un final. Kurumi este de

asemenea bine intenționatã când o invitã la mica escapadã în doi pe care Matsuura o plãnuise. Semnale confuze şi suficientã frustrare categoric va provoca un mic incident.

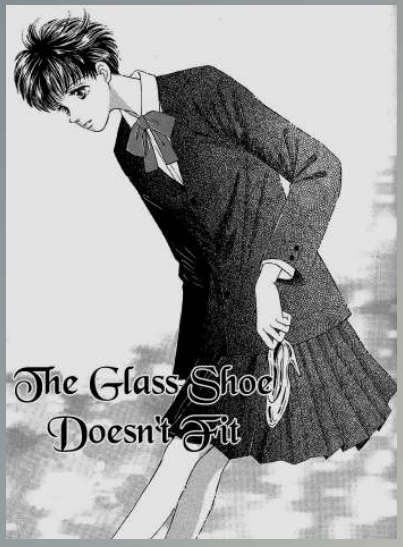

5. The Glass Shoe Doesn't Fit

Mia şi Ikurou sunt prieteni din copilãrie, dar recent acesta a început sã fie interesat de încântãtoarea Satoe. În timp ce Mia încearcã sã-i arate prin indicii subtile cum cã l-ar plãcea, Ikurou nu reuşeşte sã priceapã şi în permanențã îi vorbeşte de Satoe şi de cât de atrãgãtoare este aceasta. Devine destul de frustrant sã-l asculte şi cum se iveşte ocazia, devine prietena unui student arãtos. Ikurou îşi pierde interesul pentru Satoe când aflã de Mia, dar s-ar putea sã fie mult prea târziu...

P.S. Nu uitați vă rog că este un manga 18+

CLAMP

BY KÎSMET

CLAMP, ca mulți alți artişti manga şi grupuri de artişti, şi-a început activitatea în anul 1987 ca un grup de 12 artişti *doujinshi* (fan manga). Anul 1989 marchează debutul lor cu un proiect original care le va aduce recunoaşterea şi anume *RG Veda*.

Din 12 membri cât număra inițial grupul CLAMP, s-a ajuns la 4. Cele 4 sunt: Apapa Mokona, Nanase Ohkawa, Igarashi Satsuki şi Nekoi Tsubaki. În această formație grupul înregistrează mari succese editoriale şi pune bazele celor mai cunoscute proiecte.

Ohkawa este cea care se ocupă de poveste, Mokona de designul personajelor, în timp ce Igarashi şi Nekoi se ocupă de peisaje şi alte aspecte ce privesc decorul. Cu excepția lui Ohkawa, celelalte trei mai fac rocada în ceea ce priveşte atribuțiile avute, în funcție de titlul la care lucrează.

Mokona *~ Apapa Mokona*

S-a născut în Kyōto, pe 16 iunie 1968. Mokona a fost cel mai adesea artistul principal. Stilul ei artistic, foarte detaliat este considerat de multe ori a fi marca distinctivă a studioului. Ea este tiza personajului Mokona (care a apărut pentru prima dată în Magic Knight Rayearth şi ulterior în Tsubasa: Reservoir Chronicle şi xxxHolic.

Ōkawa Nanase *~ Ageha Ohkawa / Ōkawa Ageha*

S-a născut pe 2 mai 1967 în Ōsaka. Ohkawa este liderul grupului şi – în acelaşi timp – scenarista. Ea este cea care poartă negocierile cu editorii, dar şi cu producătorii atunci când vine vorba de transformarea manga-urilor în anime.

În 2004, când aniversau 15 ani petrecuți împreună ca grup de mangaka, membrele CLAMP au decis să îşi schimbe numele. În timp ce Mokona renunță la numele său, păstrând doar prenumele – considerând că numele său suna prea imatur, Nanase şi Igarashi se lasă duse de curent şi, fără nici un alt motiv, decât acela de a fi în rând cu celelalte două membre ale grupului, îşi schimbă şi ele numele. Recent a revenit la numele ei, abandonând pseudonimul Ageha Ohkawa / Ōkawa Ageha adoptat la aniversare.

Satsuki Igarashi *~ Igarashi Satsuki*

S-a născut pe 8 februarie în Kyōto. Satsuki este asistenta Mokonei, dar şi a lui Nekoi. Tot în cadrul grupului, ea se ocupă de designul *tankōbon*-urilor. Pe lângă activitatea din cadrul CLAMP, ea colaborează cu revista Kadokawa's Newtype unde publică lunar.

Cum spuneam mai sus, în 2004 decide să îşi schimbe şi ea numele, dar cum motivul pentru care face schimbarea este unul superficial, nici schimbarea nu este dramatică. Pronunția numelui rămâne aceeaşi, dar schimbă kanji-urile care alcătuiesc numele acesteia. Poate şi semnificația numelui se schimbă o dată cu schimbarea caracterelor, însă cum pentru noi pronunția este aceeaşi, nu consider acest aspect ca fiind semnificativ.

Tsubaki Nekoi ~ *Nekoi Mikku*

S-a născut pe data de 21 ianuarie 1969 în Kyōto. Nekoi este artista principală pentru serii precum Watashi no Suki na Hito, Wish, Suki Dakara Suki, Gōhō Drug şi xxxHolic. Nekoi se mai ocupă şi de mascote şi de personajele chibi sau superdeformate, dar rolul ei principal în cadrul echipei este acela pe care îl îndeplineşte lângă Mokona şi anume, acela de asistentă principală a acesteia.

Motivul pentru care Nekoi a optat pentru schimbarea de nume a fost reprezentat, în principal, de comentariile generate de asemănarea numelui ei cu cel al lui Mick Jagger's.

La întrebarea care este cântăreţul ei preferat, răspunsul este Hikaru Utada [în numărul precedent al revistei noastre am avut un articol despre aceasta]. Poate că dacă numele ei ar fi semănat cu cel al artistei sale preferate, mangaka Tsubasa Nekoi nu şi l-ar mai fi schimbat …Pe de altă parte, Utada Hikaru se regăseşte şi pe lista de cântăreți preferați ai Mokonei.

De la componentele grupului să trecem la denumirea acestuia. În cadrul unui interviu, Ohkawa a explicat originea grupului, menționând că nimeni nu îşi mai aminteşte cine a ales denumirea. Cu toate acestea, chiar şi după ce cei mai mulți au părăsit grupul inițial, numele a rămas. Tot de la membrele grupului aflăm că denumirea acestuia – CLAMP – înseamnă "vraf de cartofi" / "a pile of potatoes (deşi explicația acestora pare a fi apocrifă, există totuşi o astfel de modalitate de stocare temporară a plantelor de la care valorificăm tuberculul – cum ar fi cartoful).

Am avut de ales între a prezenta manga-urile celor de la CLAMP, în ordine cronologică sau să le împart direct în două categorii – proiecte finalizate şi proiecte în curs. Am optat pentru o prezentare cronologică, dar voi preciza totuşi, pentru cei interesați, care dintre manga-uri sunt finalizate şi care nu.

Anul 1989 a fost un an în care grupul a muncit din greu, dovadă şi multitudinea de proiecte începute. Printre proiectele începute, dar nefinalizate se numără ***Hagunsei Senki / Like Stars Army War*****,** manga din care a apărut un singur volum. Restul proiectelor începute în acest an au fost finalizate. Acestea sunt: ***20 Mensho ni Onegai/20 Masks, Please!!, Derayd*** şi ***RG Veda*****.**

Mensho ni Onegai/20 Masks are 2 volume şi a fost tradusă şi publicată (pentru cei interesați) în limba engleză la editura Tokyopop. Este povestea unui băiat, Akira Ijyuin, care fură obiecte frumoase şi valoroase. El este supranumit *Man of 20 Faces*, de unde şi denumirea manga-ului. Povestea din **Man of Many Faces** se petrece simultan cu cea din **School Detectives** şi **Duklyon.** Deoarece Clamp nu creează manga-uri, ci un întreg univers, legătura dintre manga-uri este făcută vizibil, incluzând dialogul dintre Nokoru şi Suō, atât în Man of Many Faces, cât şi în School Detectives.

Derayd are un singur volum şi povestea ne introduce într-o lume fantastică. În Derayd este vorba de universuri paralele. Un băiat normal va lupta pentru a salva de la distrugere cele două lumi. Răsturnările de situație, personajele duale sunt elemente care nu lipsesc din poveste, făcând-o mai savuroasă.

RG VEDA este manga-ul la care fetele de la Clamp au lucrat între anii 1989 -1996. Manga este finalizată şi numără 10 volume.

RG Veda are ca principală sursă de inspirație mitologia indiană şi povestea urmăreşte lupta dintre împăratul Taishaku-ten şi cele 6 stele, împăratul încercând – prin toate mijloacele posibile - să împiedice realizarea unei profeții.

Manga a înregistrat un real succes, grupul devenind cunoscut şi recunoscut tocmai datorită acesteia. RG Veda a servit drept scenariu pentru realizarea unui anime ce are 2 OVA-uri apărute între anii 1991-1992.

În anul ***1990*****,** grupul Clamp începe şi finalizează un proiect - ***Shinkyoku Debide*****,** dar nu este vorba de o manga ci de un Doujinshi, dedicat seriei Devilman.

1991 este anul în care văd lumina tiparului ***Cluster, Soryuden, Combination*** şi ***Tokyo Babylon*****.**

Cluster este o manga care numără 7 volume la care grupul colaborează strâns cu *Akiyama Tamayo*. Este o altă poveste fantastică din care nu lipsesc elementele specifice acestui gen: magia şi monştrii. Manga are de fapt 5 volume propriu-zise, la care se adaugă un volum zero ce conține capitolele introductive şi un volum de ilustrații.

Soryuden / Sohryuden: Legend of the Dragon Kings este un set de nuvele bazat de această dată pe mitologia chinezească. Nuvelele sunt scrise de Yoshiki Tanaka în colaborare cu ilustratorul Yoshitaka Amano şi cu grupul de mangaka Clamp. Soryuden nu a fost publicată sub formă de volume, ci a fost serializată în reviste lunare.

Artista principală pentru manga-ul ***Combination*** este *Leeza Sei,* fostă membră a grupului Clamp, iar membrele actuale ajută doar la realizarea acestui proiect. Manga a ajuns la 6 volume – ultimul fiind publicat în anul 2004, dar povestea – care urmăreşte lupta împotriva criminalilor dusă de un cuplu de polițişti (Shigemitsu Hashiba şi Keiji Sasaki), este departe de a fi finalizată.

În cele 7 volume ale seriei ***Tokyo Babylon*****,** urmărim aventurile lui Subaru Sumeragi şi ale surorii acestuia, Hokuto. Cei doi, împreună cu Seishiro, apără Tokyo de pericolele supranaturale care îl amenință. În anul 1992 a apărut o animație care are la bază această manga. Personajele Subaru şi Seichiro vor apărea şi în manga X, unde vor fi în tabere diferite. Grupul va lucra la cele 7 volume pe parcursul anilor 1991-1994. Şi această manga, ca şi RG Veda, va fi adaptată într-o animație de 2 OVA-uri. Primul ova a apărut în anul 1992, iar cel de-al doilea în anul în care manga X a fost finalizată - şi anume - în 1994.

În ***1992*** grupul Clamp lucrează la proiecte precum: ***Gakuen Tokkei Duklyon, Shirahime Shou, Shin Shunkaden, CLAMP Gakuen Tanteidan*** şi ***X.***

Gakuen Tokkei Duklyon /Duklyon: Clamp School Defenders este o manga terminată, care cuprinde două volume apărute între anii 1992-1993. Manga este o parodie a seriilor cu supereroi (cum ar fi Power Rangers).

Shirahime Shou / Shirahime-Syo: Snow Goddess Tales

Este vorba de un singur volum care reuneşte trei poveşti tragice, având laitmotiv zăpada şi care sunt inspirate de folclorul japonez. Cele trei poveşti sunt: *Garō no Yama / On Wolf Mountain* (unde Fabuki – o fetiță este salvată de spiritul unui lup, cu care leagă o prietenie, neacceptată de mama acesteia*); Kori no Hana / Flower of Ice* (este povestea unui bărbat care pleacă şi îşi lasă iubita – Kaya - să îl aştepte lângă un lac înghețat) şi *Hiyoku no Tori / Wings Side-by-side* (povestea unui soldat care se rătăceşte în munți în timp ce încearcă să se întoarcă la logodnica lui).

Shin Shunkaden / The Legend of Chun Hyang este un proiect neterminat, început în anul 1992. Până în momentul de față a apărut doar un volum. Manga-ul are la bază o legendă coreeană a cărei protagonistă este Chun Hyang, o tânără care, după moartea mamei sale, porneşte într-o călătorie plină de aventuri.

Manga ***CLAMP Gakuen Tanteidan / Clamp School Detectives*** a fost adaptată într-o serie tv de 26 de episoade produsă de Bandai Visual şi Pierrot. Manga a fost serializată în revista Monthly Asuka între anii 1992-1993. Cele 3 volume reprezintă eforturile făcute de trioul alcătuit de: *Nokoru Imonoyama* (personaj care apare şi în Duklyon: Clamp School Defenders, Man of Many Faces, Tsubasa: Reservoir Chronicle şi X/1999), *Suoh Takamura* (apare şi în :Clamp School Paranormal Investigators, Man of Many Faces, Tsubasa: Reservoir Chronicle si X/1999) şi *Akira* (Man of Many Faces, Duklyon: Clamp School Defenders, Tsubasa: Reservoir Chronicle si X/1999) de a rezolva diverse mistere.

X este o altă capodoperă Clamp, una dintre creațiile care are foarte mulți fani care încă mai speră la o continuare a poveştii şi – evident – sunt curioşi să afle deznodământul la care s-au gândit membrele grupului. Manga a ajuns la 18 volume la care se adaugă câteva capitole nepublicate încă în volum. Serializarea acesteia însă, a fost întreruptă în anul 2003 ca urmare a unor probleme sociale cu care s-a confruntat Japonia. Datorită succesului înregistrat, manga **X** a fost adaptată de Studioul Madhouse într-un film de animație şi – 5 ani mai târziu – într-o serie tv. Deşi manga este neterminată ambele animații sunt finalizate, fiecare concluzionând, în mod diferit ce e drept, povestea din manga.

În ***1993*** grupul Clamp începe şi finalizează trei proiecte scurte – a câte un volum fiecare – şi anume ***Rex Kyoryu Monogatari, Miyuki-chan in Wonderland*** (care în anul 1995 va fi scenariul folosit de către cei de la Madhouse pentru cele 2 ova-uri lansate) şi ***Koi*** – o poveste romantică scrisă de *Nanase Ohkawa* şi ilustrată de *Takeshi Okazaki.*

Proiectele la care se lucrează în ***1994*** sunt ***Mouryoukiden*** (o altă manga realizată în colaborare cu *Akiyama Tamayo)* – proiect finalizat care are 3 volume, ***Mokona Ohjo no Ehon*** (o carte de ilustraţii dedicată Principesei Mokona, o lucrare deosebită care cuprinde ilustraţii de tip pop-up, tridimensionale) şi ***Magic Knight Rayearth*** *[3 volume]*.

În ***1995*** aventurile trioului format de Hikaru Shidou, Umi Ryuuzaki şi Fuu Hououji sunt continuate în alte 3 volume care alcătuiesc seria ***Magic Knight Rayearth 2***.

În acelaşi an apare şi un volum care reuneşte sub titlul ***Watashi no Sukinahito / The One I Love,*** 12 povestiri romantice.

Card Captor Sakura este un proiect început şi terminat în anul ***1996,*** cuprinzând 12 volume de manga. Ca multe alte manga-uri de succes realizate de Clamp şi aceasta va fi adaptată într-o serie tv, continuată/completată de câteva filme, care însă – spre deosebire de serie - nu mai sunt bazate pe acţiunea din manga.

Între anii ***1996-1998***, grupul este ocupat cu ***Wish,*** o manga de 4 volume care îi are drept personaje principale pe doctorul Shuichiro Kudo şi pe Kohaku. Kohaku este un înger salvat de Shuichiro, care doreşte să îşi arate recunoştinţa faţă de acesta îndeplinindu-i o dorinţă. Prin ce se va deosebi această poveste de cea din Ah!My Goddess rămâne să descopere doar cei care vor citi manga.

Tot 4 volume are şi ***Clover,*** proiectul la care grupul începe să lucreze în ***1997***, dar rămas neterminat. Ohkawa – scenarista – spunea că ar mai fi necesare încă două volume pentru ca povestea să ajungă la finalul dorit.

Atât Clover cât şi Wish au asociate câte un scurt ova. Eu consider aceste scurte animaţii o modalitate de a atrage cititori pentru manga-urile cu pricina.

Anul ***1999*** este un an în care fetele de la Clamp reuşesc să finalizeze alte două proiecte: ***Angelic Layer*** (5 volume) şi ***Suki Dakara Suki / I like you, that's why I like you*** (3 volume). Dintre acestea două, Angelic Layer a fost aleasă pentru a avea o variantă animată. Anime-ul are 26 de episoade şi – cu câteva excepţii – urmează firul narativ din manga. Cele câteva excepţii, deşi puţine la număr, sunt destul de importante pentru evoluţia poveştii.

În anul ***2000***, cu Nekoi la cârmă, este demarat un nou proiect care – din păcate - nu a fost încă finalizat. Este vorba de ***Legal Drug,*** o manga din care au apărut până acum 3 volume. Seria este suspendată momentan, ca urmare a faptului că revista care o serializa a încetat publicarea acesteia. Ceea ce a fost publicat până în acest moment reprezintă doar 1/5 din poveste. La Anime Expo, ediţia 2006, Ohkawa – purtătoarea de cuvânt a grupului - declara că grupul intenţionează să reia lucrul la acest proiect în viitorul apropiat. Cele 4 personaje principale din *Legal Drug* apar în scurta animaţie CLAMP în Wonderland 2 (fiind pentru prima data când vedem variantele animate ale lui Kakei şi Saiga). Kazahaya şi Rikuo au o scurtă apariţie şi în episodul 6 al anime-ului xxxHolic.

O altă manga de succes a fost finalizată în anul ***2000***. Succes a înregistrat şi anime-ul care a fost făcut după cele 8 volume, purtând acelaşi nume ca şi manga-ul si anume ***Chobits.*** Manga-ul aduce în discuţie un subiect destul de controversat: relaţia dintre om şi robot, rolul tehnologiei în vieţile noastre şi incapacitatea de a rămâne impasibili în faţa unui robot care deja nu doar copiază comportamentul uman, ci ajunge să arate ca un om.

Am să închei menţionând încă trei proiecte la care grupul lucrează, toate foarte cunoscute şi a căror amintire este mai mult decât suficientă pentru fanii grupului. La primele două, grupul a început lucrul în anul ***2003***, iar la cel de-al treilea în ***2005***. Este vorba de***: XXX-Holic, Tsubasa Reservoir Chronicle*** şi ***Kobato***. Să sperăm că fetele vor avea inspiraţie şi proiectele vor fi finalizate cât mai curând.

MIC DICȚIONAR

BY SELENA

Deseori, uitându-ne la o serie anime, citind manga sau navigând pe forumuri specifice fenomenului anime&manga, ajungem inevitabil să ne confruntăm cu termeni japonezi sau prescurtări a căror simbolistică ne poate băga în ceață. Aşa că m-am gândit că ar fi bine să încerc să definesc câteva cuvinte foarte des întâlnite în cultura manga/anime pentru a vă ajuta să înțelegeți mai bine sensul lor.

Bishoujo = este un termen care se referă la fetele tinere şi foarte frumoase, de obicei aflate la vârsta adolescenței.

Exemplu: Bishoujo Senshi Sailor Moon

Bishounen = este echivalentul masculin al termenului bishoujo şi portretizează tinerii bărbați, foarte frumoşi şi atrăgători.

Exemplu: Ayashi no Ceres

Ecchi = termen care se referă la ceva sau cineva pervers, într-un sens mai puțin explicit. Genul ecchi prezintă de obicei poveşti cu o tentă sexuală, însoțite mai mult de o nuanță de comic decât de situații explicite sau mature.

Exemple: Love Hina, Chobits, DearS, Green Green, I''s

Josei = indică seriile manga/anime destinate publicului feminin, în special femei adolescente şi adulte (între 18 - 40+). Termenul se poate traduce ca „femeie tânără". Poveştile josei sunt mai explicite, au un ritm mai matur şi prezintă viața de zi cu zi a femeii japoneze. Există şi excepții, însă stilul josei împune mai mult episoade realiste inspirate din viață. Este echivalentul feminin al termenului „seinen".

Exemple: Honey and Clover, Itadakimasu, Deep Love, Paradise Kiss

Mangaka = termenul atribuit creatorilor de manga din Japonia.

Exemple: Kaori Yuki, Miki Aihara, Yuu Watase

OAV/OVA = Original Animation Video sau Original Video Animation desemnează episoade care sunt direct vândute pe casete video/DVD, fără a mai fi difuzate la televizor sau cinema. OVA'urile pot avea de la un singur episod până la 6 - 8 episoade.

Exemple: Angel Sanctuary, Kigeki, Le Portrait de Petit Cossette, Please Save My Earth, She and Her Cat

ONA = Original Net Animation, desemnează episoadele difuzate direct pe internet, înainte de a apărea la televizor.

Exemple: Rain, the Little Girl and My Letter, Tooi Sekai [Other Worlds]

OST = Original Soundtrack sau, în traducere liberă, coloana sonoră care însoțeşte o serie sau un film.

Seiyuu = cel sau cea care îşi împrumută vocea unui personaj din anime, care dublează filmele sau serialele non-japoneze etc. De cele mai multe ori sunt actori, cântăreți, oameni din radio/televiziune.

Exemple: Megumi Hayashibara, Kikuko Inoue, Aya Hisakawa

Seinen = este echivalentul masculin al termenului „josei". Indică seriile manga/anime destinate publicului masculin, în special adolescenți şi adulți (între 18 - 40+). Termenul „seinen" se poate traduce ca „bărbat tânăr". De obicei, poveştile seinen sunt mai sobre şi au în centru un personaj masculin.

Exemple: 20th Century Boys, Clannad, Hellsing

Shoujo = termen atribuit seriilor anime/manga destinate fetițelor şi adolescentelor (între 7-18 ani). Categoria shoujo a dezvoltat subgenul mahou shoujo (magical girl), foarte des întâlnit în anime-uri sau manga. Genul shoujo este vast şi poveştile pot fi din cele mai diverse, de aceea termenul este mai mult generic.

Exemple: Full Moon wo Sagashite, Fushigi Yuugi, Wedding Peach, Candy Candy

Shoujo-ai = „girls love" sau, în traducere liberă, iubirea dintre două personaje feminine. Poveştile shoujo-ai nu au o prezentare foarte explicită a relației, punând mai mult accentul pe caracterul romantic al legăturii dintre personaje.

Exemple: Kannazuki no Miko, Maria-sama ga Miteru, Strawberry Panic

Shounen = termen atribuit seriilor anime/manga destinate băieților de până la 18 ani, a căror acțiune se concentrează în jurul unui personaj principal masculin. Poveştile sunt de multe ori pline de acțiune, cu un conținut comic ridicat.

Exemple: Dragon Ball, Naruto, Bleach, One Piece, Inuyasha

Shounen-ai = „boys love" sau, în traducere liberă, iubirea dintre două personaje masculine. Poveştile shounen-ai nu prezintă relațiile într-un mod explicit, punându-se mai mult accentul pe partea romantică a relației.

Exemple: Loveless, Gravitation, Antique Bakery, Angel's Feather

Yaoi = relatează poveştile de dragoste dintre două personaje masculine. În comparație cu shounen-ai, activitatea sexuală şi limbajul sunt mai explicite.

Exemple: Ai no Kusabi, Sensitive Pornograph, Haru wo Daiteita

Yuri = relatează poveştile de dragoste dintre două personaje feminine. În comparație cu shoujo-ai, activitatea sexuală şi limbajul sunt mai explicite.

Exemple: Shoujo Sect, Body Transfer

POVESTE

BY LAUNICO

Azi e ziua mea! S-a mai ofilit un trandafir din buchetul vieții. Acum am 20 de ani şi sunt încă în primul an la facultate. Stau în camera mea în pat, cu televizorul dat la maxim şi ascult muzică. Mă dau jos ca să trag draperiile. Merg ca un zombie în timp ce mă împiedic de tot ce-mi stă în cale. Iau o gură mare de aer şi simt un miros îmbietor de lalele şi zambile proaspete, în armonie cu cel de toporaşi din grădină. Acolo parcă ar fi un frumos vitraliu. Se regăsesc culori pastelate, de la roşu ca sângele, la galben ca spicul de grâu şi la mov. Parcă ar fi un frumos tablou, iar rama este reprezentată de tocul geamului.

Mă rup de lumea paralelă de după curcubeul colorat şi mă duc să mă servesc cu o cană de cafea cu lapte, caldă, fără de care nu pot începe o zi. Stau în fotoliul meu confortabil, care ai putea crede că e făcut din fulgi, dintre televizor şi biblioteca plină de cărți prăfuite, care stau să cadă şi sorb cu grijă, savurând fiecare clipă de linişte şi meditând la ziua de azi.

"Grozav!...azi nu o să fac nimic în afară de a sta în fața televizorului".

Acum e 12 jumătate. "Ţrrrrrrr!" se aude telefonul. Tresar...

- Bună! Sunt Claudia! Uhm... Ai treabă în după-amiaza aceasta?

- Bună! Mm... nu. De ce?

- Pai, am nevoie de ajutorul tău... Uhm... la ceva... pentru... uhm... facultate. Un proiect !

- Şi vrei să vin la tine ?

- Da ! Ar fi grozav ! La 3 este bine ?

- Hm... Azi nu am alte planuri... aşa că... bine!

- Minunat! Uhm... îmbracă-te şi tu cu ceva confortabil ! Pentru că ... ne vom mişca mult.... sau... îmbracă-te cum vrei.

- Bine...

"Mda... La mulți ani, Ana!" îmi zic eu. Am fugit către dulap şi l-am deschis cu o oarecare ezitare. Era cald şi frumos afară, aşa ca am ales o fustă scurtă turquoise, precum culoarea apei dintr-un ocean liniştit şi un maieuț decoltat purpuriu deschis. Mi-am prins părul într-o coadă de cal şi mi-am dat cu puțin rimel negru pentru a-mi accentua ochii bleu precum cerul într-o zi senină, fără nori şi cu un ruj roz-bombon, care se potriveşte de minune cu părul meu blond precum un lan de grâu.

Am ajuns în fata uşii Claudiei. Un sentiment ciudat m-a cuprins şi am simțit un gol în stomac. Ştiam că o să se întâmple ceva. Mereu ştiam şi nu mă înşelasem niciodată.

"Cioc! Cioc!"

- Bună, Ana! Intră! Îți mulțumesc că ai putut veni! Îți rămân datoare.

- Nu ai pentru ce! Uhm... cu ce pot să te ajut?

- Vino ! În sufragerie...

- La mulți ani !!!

Am rămas blocată. Mă simțeam ca o stană de piatră, ca şi cum picioarele mele ar fi prins rădăcini, care s-au înfipt adânc în lemnul din pragul uşii.

- Ce e cu fața asta lungă?

- Eu... Pur şi simplu nu-mi vine să cred! Nu mai am cuvinte !

- Acum o să-ți laşi toate supărările şi gândurile rele aici şi vom merge să-ți cauți ceva frumos de îmbrăcat pentru diseară. Nu aş vrea să facem impresie proastă şi de asemenea nu aş vrea să ratezi sau să uiți cât vei trăi seara asta !

Am început să număr: 1,2,3...9,10. Nimic... Deci nu visam.

- S-a întâmplat ceva ?

Mi-am dat seama că inima stătea pe loc. Eram albă ca varul şi totodată vânătă ca o vânătă coaptă.

- Eşti bine? Mă întrerupe Eva din visare, observându-mi privirea rătăcită.

- Da... Acum da.

După ce ne-am plimbat vreo patru ore prin magazine, m-am ales cu o pereche de blugi scurți şi mulați, care îmi plăceau şi un tricou gri, decoltat, cu multe paiete strălucitoare şi cu vedere la buric, pe care bineînțeles ca mi le-au plătit Eva şi Claudia. Ne plimbam pe străzi în căutarea unui local unde să petrecem pe cinste, când...

- Uite ! Am ajuns la ‘‘The Lady’s’’. Intrăm aici? zic eu.

- Am auzit că e foarte frumos aici şi sunt numai oameni pe cinste.

- Hai!

Deschidem uşa încet, ca sa nu atragem atenția şi... Ce se vede?! Raiul pe pământ! O încăpere mare, înaltă, frumos colorată, foarte luminoasă, cu un aer primitor de discotecă şi plină cu mulți... bărbați?!?

- Credeam că aici sunt mai mult fete...

- Şi noi...

- De fapt, tocmai de aceea vin mai mulți bărbați aici. Se auzi o voce a unui domn înalt, îmbrăcat sport, bine făcut, cu ochi albaştrii ca marea şi părul negru ca abanosul, cu un chip zâmbitor şi primitor, fix pe gustul meu. Bună !

- Bună ! hm... Dar cine eşti ? zise Claudia.

- Mă numesc Andrew şi sunt proprietarul acestui loc. Voi?

- Eu sunt Claudia, ea e prietena noastră Eva, iar ea este sărbătorita: Anastasia. Poți să-i spui şi Ana.

- Încântată! Îi întind mâna roşind.

- De asemenea! Îmi ia mâna şi mi-o sărută uşor. Avea nişte buze moi şi foarte calde. Distracție plăcută! Ne mai vedem!

- Mulțumim la fel!

Nici nu-mi mai amintesc ce am făcut, pentru că ne-am îmbătat rău de nu mai ştiam de noi şi din câte am aflat următoarea zi, am făcut-o lată şi ne-am făcut de râs, dar cel puțin ne-am distrat... cred. Surpriza cea mai mare a fost când ne-am trezit alături de un străin în casă, care până ne-a explicat cine este, a primit câteva serii de perne în cap. Era chiar Andrew ! Tipul care ne-a întâmpinat seara trecută şi care ne-a adus acasă mai mult moarte decât vii.

Fan Art

Alexiela / Alexielart

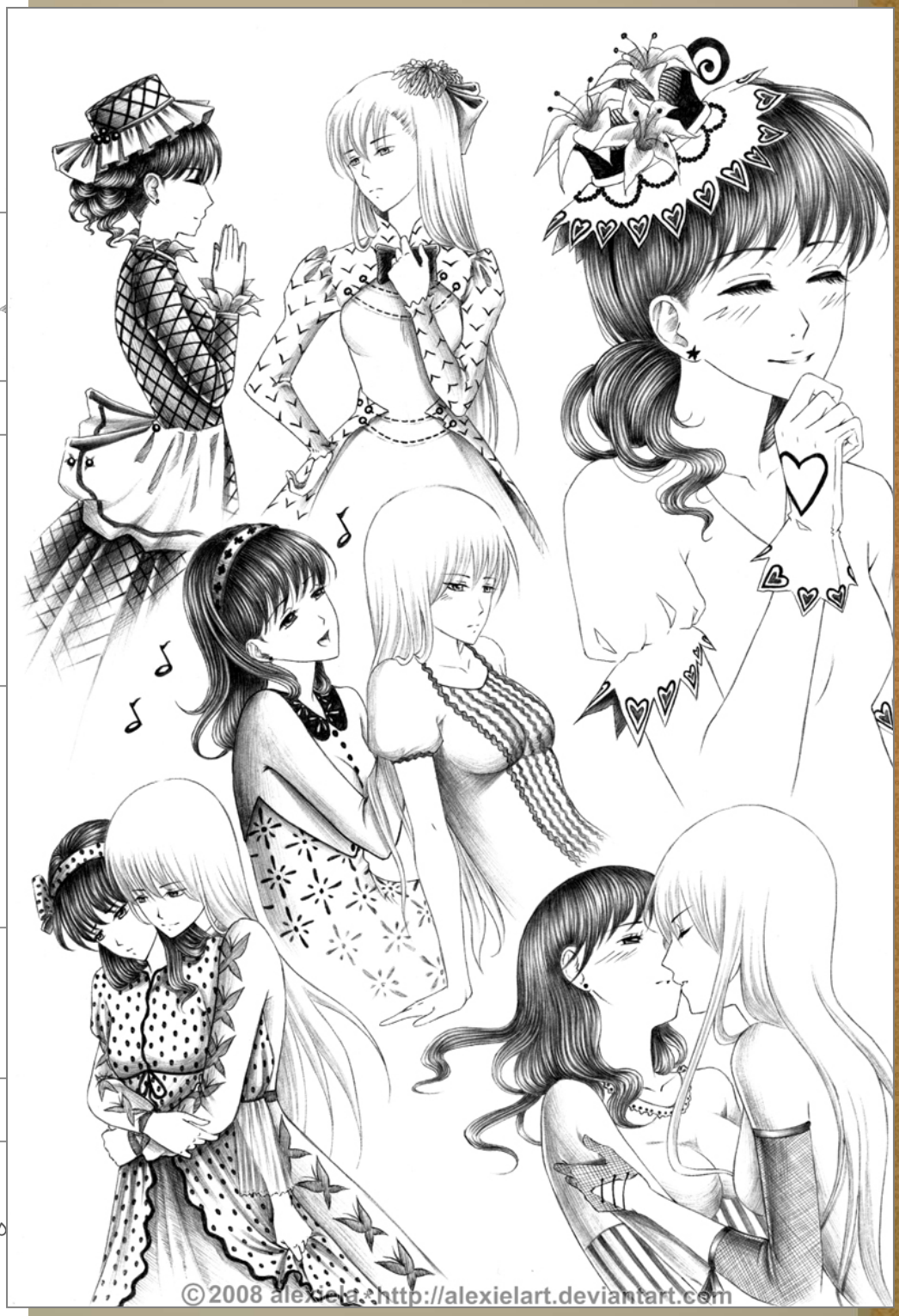

Alexiela / Alexielart

Deceitful Angel

Mulțumim colectivului de redacție

Archangel:*Blue Mint*

Archangel:*Chibi*

Seraphim:*Tzakey*

Seraphim:*Kîsmet*

Seraphim:*NephThys*

Angel:*Deceitful Angel*

Angel:*Selena*

Angel:*launico*

Special thanks to Alexiela